

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 485

In de macht van den Moloch

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL · SINGEL 326 · AMSTERDAM.

IN DE MACHT VAN DEN MOLOCH.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Vader en dochter.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen, onder het hevig gesis van een geweldige stoompluim, die ontsnapte uit de pijp van de ontzaglijke locomotief, de sneltrein naar het Westen het groote hoofdstation van New-York verliet.

Gedurende zes dagen en zes nachten zou deze trein, onderweg slechts tweemaal van machine verwisselend, in ijende vaart het vasteland van Amerika in zijn geheele breedte doorsnellen en de vele reizigers van de kusten van den Atlantischen oceaan naar die van den Stillen Oceaan brengen, dwars door een zestal Staten van het onmetelijke land.

Het waren bijna allen Pullmann wagens, geheel uit staal gebouwd en ingericht met een geriefelijkheid, die slechts kon worden geëvenaard door die van de Russische treinen voor doorgaand verkeer — wel te verstaan, zooals die voor den wereldoorlog waren!

Iedere wagon had aan de voor- en de achterzijde een zeer ruim balcon, omgeven door een

stevig hek, waar men gemakkelijke stoelen kon neerzetten, zoodat de reizigers gelegenheid in overvloed hadden, te genieten van de heerlijke landschappen en ook van de woeste romantiek van de onherbergzame streken, welke de sneltrein zou doorsnijden, rijdende met een gemiddelde snelheid van omstreeks 90 kilometer per uur.

De lente had pas haar intrede gedaan, het was zeer fraai weder en er bevonden zich vrij veel passagiers in den Trans-Continentale-trein.

In een afzonderlijk compartiment, dat evenwel met een zijdeur op de gemeenschappelijke gang uitkwam, welke door den geheelen wagon liep, zaten drie personen, die klaarblijkelijk bij elkander behoorden, want zij waren tezamen ingestapt en zij waren nu in een op zachten toon gevoerd gesprek verdiept, dat slechts even werd onderbroken toen de conducteur verscheen om de kaartjes te knippen.

Een van de drie mannen had een gladgeschoren gelaat, met ernstige, zelfs een weinig melankolieke trekken, heldergrijze oogen en een

hoog, nog volkomen ongerimpeld voorhoofd, al moest de man de veertig reeds zijn gepasseerd.

Hij was groot, met de uiterste zorg gekleed, zonder eenige fatterigheid evenwel en hij zag er uit als iemand die rijk genoeg is en ook tijd genoeg heeft om zich te wijden aan verschillende takken van sport — daarop wezen de breede borst, de gespierde vingers, de geheele houding van den man en zijn lenige, sierlijke bewegingen.

Naast hem zat een nog vrij jonge man, eveneens met een geheel gladgeschoren gelaat, blozende wangen, heldere blauwe oogen en met een huid zoo zacht, dat men zou kunnen gelooven, met de huid eener vrouw te doen te hebben.

Toch moest hij het in dit opzicht nog afleggen bij den derden man, beter gezegd een jongeling, haast nog een kind, met teedere wangen, waarover de dauw van de jeugd lag uitgespreid, prachtige donkere oogen en dik, golvend haar, hetwelk hem het uiterlijk van een jongen kunstenaar gaf.

Het jonge mensch sprak niet veel, maar verstond daarentegen blijkbaar uitnemend de moeilijke kunst van het luisteren.

De glanzende, donkere oogen waren bijna voortdurend gevestigd op het ernstige gelaat van den man, die tegenover hem zat en die nu op zachten toon zeide:

— Het is dus voor alle dingen beter, Miss Marjorie, dat wij van nu af aan dien naam niet meer gebruiken en u aanspreken met den mannelijken naam Dick! Ook in een trein — in dezen trein kunnen zich spionnen bevinden en wij moeten nog altijd de grootste voorzichtigheid in acht nemen!

De jonge man — of het jonge meisje — tot wie deze woorden gericht waren, glimlachte flauwtjes, liet haar blikken even over de fijne manskleederen glijden en zeide toen:

— Geloofst gij werkelijk, dat men mij in deze uitrusting voor een man zal aanzien?

— Voor een man misschien niet — maar voor een jongeling dan toch zeker wel! luidde het antwoord.

— En zelfs voor een heel knappen jongeling! voegde op levendigen toon de derde reiziger er aan toe, terwijl hij met een bewondering, die hij niet trachtte te verbergen, naar het mooie gezichtje keek met de gevulde wangen, het fijne rechte neusje, de als met een penseel getrokken wenkbrauwen en het weelderige, helaas door de

schaar van een meedoogenlooze hand besnoeide haar.

En al moest Marjorie Hooker een man voorstellen, op hoog bevel van John Raffles, hij kon haar onmogelijk anders beschouwen dan als een buitengewoon mooi jong meisje, misschien een tikje te ernstig en te weemoedig — maar in ieder geval mooi!

En meewarig ging hij snel de gebeurtenissen na, welke ten slotte hadden geleid tot deze noodzakelijke vermomming.

Neen zeker — het was geen maskeradegrup die hier werd uitgehaald!

Het was bloedige ernst — het was noodzaak, waarmede het leven gemoeid was!

Dat mooie kind, nauwelijks 20 jaar, dat er zoo teer en zoo verlegen uitzag in de keurig gesneden kleederen, was de dochter van een schatrijken steunpilaar van de beurs, Jerry Hooker, en op dit oogenblik vluchtte zij in gezelschap van John Raffles, die daar zoo rustig in zijn hoekje naast haar zat en van Charles Brand, voor haar doodsvijanden, de leden van het Kwade Oog.

En wel had het arme kind daar reden toe, want sedert eenigen tijd stak dit vreeselijke genootschap opnieuw het hoofd op en Jerry Hooker was het eerste slachtoffer van beteekenis geweest, hetwelk de bende zich had uitgezocht.

Niet minder dan 500.000 dollar eischte zij als losprijs, nadat zij er in geslaagd was, zich door list van zijn persoon meester te maken en Marjorie, zijn eenig kind, zou die som waarschijnlijk ook wel hebben betaald — als niet een zeer geheimzinnig personage haar eensklaps ter hulp was gekomen, die zich, maar dan ook alleen voor haar, ontpopte als Lord Lister, alias John Raffles.

Neen, toch niet alleen voor haar — want door een noodlottigen samenloop van omstandigheden was het aan de bende bekend, dat John Raffles en de ridderlijke helper van Marjorie Hooker een en dezelfde persoon waren.

Wat de politie aangaat — ook zij had hare vermoedens, maar geleid door haar welbegrepen eigenbelang kneep zij voorloopig een oogje dicht, hield zich van den domme en nam maar al te gaarne de hulp aan van een man, die wel scheen te beschikken over een bovennatuurlijke macht en over hulpmiddelen, die aan iedere nadere beschouwing ontsnapten.

Het ware immers meer dan onverstandig geweest, reeds thans dien geheimzinnigen medestrijder te arresteeren, wiens optreden er toe had geleid, dat in slechts weinige dagen niet minder dan tien leden van de bende de gevangenis ingingen, terwijl vier uiterst gevaarlijke individuen werden gedood en vijf anderen zwaar gewond!

Dat was inderdaad een opruiming geweest, waarover de hoofdcommissaris van politie in de stad New-York zich de handen wreef, al had hij er dan ook niet in kunnen slagen, van de gearresteerde schurken ook maar het geringste te vernemen aangaande de samenstelling van de bende van het Kwade Oog.

Zij grijnslachten, zij spogen op den grond, zij haalden de schouders op — en zij zwegen volhardend!

Maar de politie begreep wel, dat de bende waarschijnlijk op denzelfden voet zou zijn ingericht, als toen zij een paar jaren geleden voor het eerst van zich deed spreken.

Zij wist dat er een man aan het hoofd stond, dien niemand van de leden ooit gezien had, tenzij onherkenbaar vermomd door een langen mantel en een hoofdkap en die de Moloch werd geheeten — waarschijnlijk omdat hij, evenals deze vreeselijke Godheid van de oude Egyptenaren, van een meedoogenlooze wreedheid was, oppermachtig, en gehuld in hetzelfde waas van sombere geheimzinnigheid.

Zijn bevelen waren onherroepelijk, hij beschikte over dood en leven van de leden der bende, ja zelfs fluisterde men onder de leden op een toon van ontzetting over de ondergrondse martelkamer, waar, evenals zulks in de duistere middeleeuwen geschiedde, bekentenissen werden ontlokt aan ongelukkigen, die zich aan een of ander verraad hadden schuldig gemaakt.

Onder den Moloch, den chef van de bende, stonden de kapiteins, vijf in aantal, onder hen de luitenants, ten getale van vijf en twintig, en deze konden weder bevelen over 250 sergeanten, verdeeld over geheel New-York en aan wie de overige leden van de bende op hun beurt gehoorzaamheid verschuldigd waren.

De inrichting geleek dus eenigszins op die van een leger, met dat onderscheid evenwel, dat niemand er zich op had kunnen beroemen, den Moloch ooit van aangezicht tot aangezicht te hebben gezien.

Hij had slechts met zijn kapiteins te doen en wanneer er bevelen te geven waren, ontvingen zij deze per telefoon, in een vooraf overeengekomen, geheime taal, en de zeer enkele malen dat er mondeling beraadslaagd moest worden, zagen zij hem slechts in een slecht verlichte kamer en onveranderlijk gehuld in een wijden mantel met kap, die hem volkomen onherkenbaar maakte, terwijl hij zijn stem opzettelijk veranderde door gebruik te maken van een soort scheepsroeper.

Dat wist de politie — en dat was alles en men zal moeten toegeven, dat het niet bijster veel was!

Intusschen — het bleek uit den loop der gebeurtenissen aanstonds, dat, evenals vroeger de bende van het Kwade Oog onder hare leden verscheidene personen telde, die men daar allerminst zou hebben verwacht, en een van de eersten die gedood werd door de kogels van een vijand, was... de verloofde van Marjorie Hooker geweest. En de man die hem doodde in rechtmatigen staat van tegenweer, was Jerry Hooker, de Beurskoning.

De 500.000 dollars waren dus nimmer betaald en Hooker en zijn dochter hadden zich daarmede de wraak van de bende op den hals gehaald — en wat dat zeggen wilde, dat bleek maar al te spoedig!

Want tijdens een voorstelling in de Opera werd Jerry Hooker in de duistere zaal getroffen door een vergiftigd projectiel, en alweder had hij het slechts aan de tusschenkomst van Raffles te danken, dat hij aan deze verwonding niet bezweek!

Maar het moorddadige genootschap gaf het nog altijd niet op en tenslotte was Raffles wel genoodzaakt geweest, zelf het uiterlijk van den opgejaagden bankier aan te nemen en den nauwelijks herstelden man, ontdaan van knevel en bakkebaarden en met geverfd hoofdhaar, ver van New-York heen te zenden, om hem althans voorloopig buiten het bereik van zijn doodsvijanden te brengen.

Charles Brand, de onafscheidelijke vriend van Raffles, schudde zachtjes het hoofd, toen hij dit alles nog eens naging en bedacht, aan welke vreeselijke gevaren Raffles zich had blootgesteld om lieden te helpen, die hem nog slechts weinige weken geleden volkomen vreemd waren en alleen geleid door zijn zucht naar avonturen en vooral

door zijn verlangen, een einde te maken aan de verschrikkingen, welke opnieuw van den kant van het Kwade Oog dreigden.

Nog pas den avond te voren, zoo bedacht Brand met een huivering, was Raffles, in de gedaante van Jerry Hooker, ternauwernood ontkomen aan een moërdaanslag van eenige bendeleden, waaronder zich een bediende van den bankier had bevonden en die zijn vermomming hadden doorzien, nadat de verraderlijke bediende door een spreekbuis een gedeelte had afgeluisterd van een gesprek, hetwelk in een der kamers van het prachtige huis tusschen Marjorie en Raffles werd gevoerd.

Het jonge meisje werd nog dienzelfden nacht op stoutmoedige wijze door de bendeleden ontvoerd en het was slechts te danken geweest aan een gelukkigen inval van James Henderson, den herculisch gebouwden chauffeur van Raffles, die de achterwielen van de auto, waarin de schurken het meisje hadden weggebracht, met een dikke laag teer had bestreken, dat men haar op het laatste oogenblik had kunnen bevrijden uit de klauwen der schurken.

Raffles had haar daarop zoo spoedig mogelijk naar een veilige plek gebracht, hij had haar eigenhandig de haren geknot, hij had haar manskleederen bezorgd, hijzelf had zijn vermomming van Hooker afgelegd, die nu immers waardeloos bleek te zijn en hij had haar beloofd, haar in persoon naar haar vader te zullen brengen, die in Philadelphia op haar wachtte, waarop vader en dochter gezamenlijk verder zouden reizen naar het landhuis, hetwelk Hooker in San José, eenige kilometers ten Zuiden van San Francisco bezat.

En zoo kwam het, dat zij daar nu bijeen zaten in de gereserveerde coupé — voorloopig in veiligheid, maar nog allesbehalve gerust!

Want Raffles had van den aanvang af begrepen, dat hij ditmaal te doen had met tegenstanders, die niet onderschat mochten worden.

Misschien beschikten zij niet over dezelfde hulpmiddelen die hij bezat, maar zij vergoedden dit door hun aantal, door hun uitstekende organisatie, door hun list en door hun weergalooze stoutmoedigheid — want moedig waren zij, Raffles dacht er niet aan hun die eigenschap te ontzeggen.

De trein was nu reeds in volle vaart en nadat Raffles het jonge meisje een oogenblik zwijgend

had gadeslagen, dat er zoo teer en zoo breekbaar uitzag in haar jongenskleeren, begon hij weder:

— Beloof je mij nu, dat je je voorloopig met je vader ver van het tooneel van den strijd zult houden?

— Ik beloof het u... mijnheer Brown! antwoordde Marjorie met een flauwen glimlach. En toch doe ik aldus meer dan ik kan verantwoord, want ik weet volstrekt niet zoo zeker of ik papa wel zal kunnen overhalen, weg te blijven tot ieder gevaar geweken is!

Raffles boog zich zoover mogelijk voorover en antwoordde toen:

— Dat zal toch volstrekt noodzakelijk zijn, Dick! Je vader mag zich niet vertoonen, anders zou hij mijn plannen in duigen werpen! Zoodra er eenige tijd verlopen is, denk ik, opnieuw als Jerry Hooker vermomd, het fraaie huis van je vader in Hoboken weer te betrekken — en dan zal ik rustig afwachten wat er met mij gebeurt!

Het jonge meisje sloeg de kleine handen verschrikt in elkaar en zij werd bleek, toen zij uitriep:

— Dan loopt gij immers regelrecht in uw verderf! Zij zullen nu geen medelijden meer kennen! En daarenboven — zij hebben reeds eenmaal door uw vermomming heengezien!

— Nu doet ge mij toch onrecht! hernam Raffles glimlachend. Zij wisten dat ik Hooker onmogelijk kon zijn, omdat een van de schurken ons gesprek had afgeluisterd. Ware dat niet zoo geweest, dan zouden de zaken waarschijnlijk anders zijn geloopt! En ten slotte — of men mij nu als Jerry Hooker of als Raffles gedood had, had er al zeer weinig op aangekomen! Maar ditmaal wil ik het anders aanleggen. Ik wil niet alleen het uiterlijk aannemen van uw vader, maar ik wil alles doen wat hij stellig zou verrichten, als hij weder naar New-York terugkeerde! Ik wil naar de Beurs gaan, ik wil zijn vrienden bezoeken, ik wil op zijn Club verschijnen — kortom, ik wil niet alleen naar het uiterlijk, maar ook naar zijn gewoonten zijn dubbelganger zijn! Geloof, gij dat uw vader in mijn plan zou toestemmen?

Het jonge meisje boog het hoofd en antwoordde niet dadelijk.

En Raffles vervolgde:

— Dat is waar ook — ik vergat dat ik wel wat veel verg! Het zou een bewijs van een

zoo groot vertrouwen zijn, dat het bijna onmenselijk is, daarom te verzoeken! Ik zou immers gemakkelijk in staat zijn mij op die manier van een zeer groot gedeelte van zijn fortuin meester te maken.... en ik ben John Raffles!

— O neen, zeg dat nu niet, mijnheer! riep Marjorie Hooker haastig uit, terwijl ze de kleine hand met een smeekend gebaar op den arm legde van den man die tegenover haar zat. Ik vertrouw u volkomen, dat weet gij wel! En voor het overige — Papa weet immers nog altijd niet wie gij inderdaad zijt! Dat is immers een geheimpje tusschen ons beiden!

— Dat mag zoo zijn — maar als de bladen op deze wijze doorgaan, zich met de zaak te bemoeien, dan zal het niet lang meer duren, of hij begrijpt de waarheid! En al ware dat niet zoo — het is toch eigenlijk wel wat veel verlangd van een bankier, een wildvreemde den

baas te laten spelen op zijn bureau! Misschien vind ik er nog wel iets anders op....

Raffles verzonk in diep gepeins en geruimen tijd werd er niet meer gesproken.

Slechts nu en dan wisselde Brand een paar woorden met het jonge meisje, dat in treurige gedachten verdiept scheen te zijn.

Een half uur later reed de trein het station van Philadelphia binnen, waar hij eenige oogenblikken zou stilhouden.

De remmen knarsten, de lange trein stond stil.

Er liep een zwaargebouwd man met een gladgeschoren gezicht en rosblond haar, met een klein valies in de hand en gevolgd door een kruier die een koffer droeg, langs den trein.

Die man was Jerry Hooker.

Hij herkende Marjorie, die dadelijk voor een raampje was komen staan, beklom den wagon, liep door de gang en sloot een oogenblik later den gewaanden jongen man in de armen.

Dubec-Sigaretten

zijn de heerlijkste Sigaretten,
welke bestaan.

Hoofdstuk II.

Een tegen velen.

De trein zette zich eenige oogenblikken later weder in beweging en Jerry Hooker had plaats genomen, nadat hij zijn valies in het net had gelegd, op den zetel die reeds te New-York voor hem besproken was.

De Beurskoning zag er zorgelijk uit en telkens greep hij opnieuw de hand van zijn dochter, om die krampachtig te drukken.

Toen de trein zijn vroegere snelheid weder bereikt had, wendde Hooker zich tot Raffles en zeide, terwijl hij zijn blikken over de manskleederen liet glijden, welk zijn mooi dochtertje droeg:

— Was dit eigenlijk wel volstrekt noodig geweest, mijnheer?

— Wat meent gij?

— Ik bedoel — of deze vermomming onvermijdelijk was?

— Laat uw dochter er maar het antwoord op geven! zeide Raffles bedaard. Gij moogt dan zelf besluiten, of ik er verkeerd aan deed, de grootste voorzorgen in acht te nemen. Wees zoo goed, aan uw vader mede te deelen wat er vannacht geschied is, Miss!

En Marjorie begon met bevende stem het verhaal te doen van het vreeselijke voorval, waarbij zij opnieuw gered was door den geheimzinnigen helper, die zoo eensklaps in het leven van den Beurskoning en zijn dochter was getreden.

Hooker had met bleek gelaat toegeluisterd en nu en dan greep hij met een beweging van schrik en ontzetting naar de hand van Marjorie, alsof hij haar ook nu nog moest beschermen.

Toen het meisje eindelijk zweeg, zeide hij:

— Mijnheer, ik weet nog steeds niet nauw-

keurig wie gij eigenlijk zijt en wat u bewogen heeft, aldus uw leven op het spel te zetten voor lieden die u volkomen onbekend zijn! Maar dat weet ik wel, dat ik deze schuld van dankbaarheid nimmer naar behooren zal kunnen afbetalen! Gij hebt meer voór ons gedaan dan ik u ooit zal kunnen vergelden!

— Daarover spreken wij niet, mijnheer Hooker! zeide Raffles bedaard. Ik had het ook gedaan als het een ander had betroffen — en ik wil mijzelf volstrekt niet beter voordoen dan ik ben: ik deed het in niet geringe mate omdat ik er een middel in zag, die moordzieke bende te bestrijden! En dan — nog nooit heeft een vrouw vruchteloos een beroep gedaan op mijn hulp!

— Maar hoe is het mogelijk, dat ik van dat alles nog niets weet? riep Hooker uit.

— Dat is niet zeer verwonderlijk, mijnheer Hooker! Uw dochter werd vannacht omstreeks drie uur bevrijd uit de handen van de schurken.

— Dat is waar — daaraan dacht ik niet zoo spoedig!

De Beurskoning keek Raffles geruimen tijd zwijgend en onderzoekend aan en begon toen weder:

— Gijzelf schijnt er niet gaarne over te spreken, mijnheer — maar ik moet er toch nogmaals op wijzen, dat ik misschien vermoord en dat er met mijn dochter wellicht iets nog vreeslijkers gebeurd zou zijn, als gij er niet waart geweest. Zoudt ge mij uw naam niet willen noemen? Wilt ge mij nu niet eindelijk mededeelen wie gij zijt?

Raffles scheen een oogenblik na te denken voor hij antwoordde:

— Uw dochter kent mijn waren naam, mijnheer Hooker, en zij zou u dien natuurlijk al hebben medegedeeld, als ik haar niet nadrukkelijk had verzocht, hem te verzwijgen. Ik denk nu dat ik u dien naam zal zeggen voor wij het naaste station bereikt hebben, waar onze wegen zich zullen scheiden. Gij weet natuurlijk dat de schurken in de overtuiging zijn, dat gij u naar uw landhuis in Florida begeeft! Welnu — ik heb zooeven een goed plan gekregen en ik wil u thans zeggen wat ik voornemens ben, natuurlijk wanneer gij er uw goedkeuring aan hecht!

— Ik ben zeer nieuwsgierig naar uw plan!

— Luister dan! Oorspronkelijk meende ik naar New-York terug te keeren en... daar uw plaats in te nemen! Gij kijkt mij verwonderd aan en

ik kan mij zeer goed voorstellen wat er in u omgaat! Als ik u aanstonds mijn naam en kwaliteit noem, zult gij u misschien nog wel meer verbazen! Om verschillende redenen acht ik het echter beter — steeds behoudens uwe goedkeuring! — eerst naar Florida te gaan, naar uw landhuis! Want ik ben er van overtuigd, dat de schurken daarheen reeds telegrafisch berichten hebben gezonden niet alleen, maar dat er ook reeds eenigen van hen onderweg zijn. En het zou mij wel wat waard zijn, daarginds een of meer van die schelmen levend in handen te kunnen krijgen, om een reden, die u waarschijnlijk minder belang zal inboezemen. En nu vraag ik u mijnheer, of gij bereid zoudt zijn, mij toe te staan, ook daarginds uw rol te blijven spelen!

Het antwoord kwam bijna onmiddellijk.

Want zonder eenige bedenking zeide Hooker:

— Gij kunt doen wat gij het beste acht, mijnheer, teneinde zoo spoedig mogelijk die verschrikkelijke bende te verdelgen! Gij hebt het immers te New-York ook reeds gedaan?

— Een oogenblikje — toen wist gij nog niet wie ik was! hernam Raffles, terwijl hij den ander strak aankeek. En dat wil ik u thans zeggen. Mijnheer Hooker, gij zoudt uw vertrouwen moeten schenken aan... John Raffles! Bedenk u dus wel — gij kunt dit besluit nog herroepen!

Er verscheen een uitdrukking van groote verbazing op het gelaat van den Beurskoning — en dat was alles!

Hij scheen niet vertoord te zijn, niet vertoerd — alleen maar verwonderd.

Hij keek beurtelings van Raffles naar zijn dochter en barstte toen uit:

— En dat wist Marjorie?

— Zij wist het, mijnheer Hooker — en zij heeft mij vertrouwd!

— En daar heeft zij goed aan gedaan! hernam de millionnair op levendigen toon. Wat drommel — gij zijt in de gelegenheid geweest om ons 500.000 dollar af te nemen, even gemakkelijk als een ander een speld van de straat raapt! Even handig als gij het hebt aangelegd, om ons dat bedrag te laten behouden, zoudt gij het u hebben kunnen toeëigenen en gij hebt het niet gedaan!

— Misschien vond ik het ditmaal wat lastig! zeide Raffles koeltjes. Ik zal u moeten verzoeken, mijnheer Hooker, u wel te binnen te roe-

pen wie ik ben! Ik heb ingebroken — ik heb gestolen — de kroonprins van mijn eigen land, de tegenwoordige koning en de koning van Spanje zijn niet veilig voor mij geweest! Ik heb millioenen aan goud, diamanten en andere sieraden geroofd — de politie van mijn land heeft mij driemaal weten te grijpen gedurende mijn geheele loopbaan — en als zij had weten te houden wat zij had, dan zou ik hier waarschijnlijk thans niet tegenover u zitten, maar veeleer in de cel van een of andere deugdelijke gevangenis! Houd dat wel in het oog!

De bankier scheen aan een zwaren tweestrijden prooi, dat was duidelijk te zien aan de veranderingen, welke zijn gelaatstrekken ondergingen.

Zijn stem klonk een weinig schor, toen hij ten slotte sprak:

— Ik houd dat alles in het oog — en ik blijf bij wat ik zooeven zeide! Ik zou u vertrouwd hebben, zelfs wetende wie gij waart! Als ik eenmaal uw woord had, dat gij mij wilt helpen, dan zou ik u zelfs den sleutel van mijn brandkast en de lettercombinatie van het slot in uw zak hebben gegeven, ook al lag er een millioen in!

Even, heel even liep er een haast onmerkbaar rilling over het gelaat van den Gentlemanbreker, die zijn mondhoeken zenuwachtig neertrok en toen zeide hij eenvoudig, maar met een klank in zijn stem, dien Charles Brand er maar zelden in hoorde:

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer Hooker! En gij moogt mij ijdel noemen, maar ik geloof te mogen zeggen dat ik dat vertrouwen verdien!

— Natuurlijk verdient gij het! riep Marjorie opgewonden uit. Gij hebt immers gelegenheid in overvloed gehad om ons heele huis.... ons heele huis....

Zij hield verlegen op en Raffles vulde den zin rustig aan:

— Uw heele huis leeg te stelen, Miss! Dat wildet gij zeggen. En ik wil niet ontkennen dat die gelegenheid inderdaad uiterst gunstig was. Maar het is zooals mijnheer uw vader reeds liet uitkomen.... men kan bezwaarlijk twee dingen tegelijk doen! Ik had gezegd dat ik u zou helpen.... en het ware een wonderlijke wijze van bijstand geweest, als ik u daarna zou hebben bestolen! En willen wij thans dit onderwerp

laten rusten? Ik weet niet of gij het begrijpt — maar het is wel wat pijnlijk!

— Wij praten er ook niet verder over! zeide Hooker kortaf, die al dien tijd Raffles met de grootste opmerkzaamheid en groeiende belangstelling had gadeslagen. Het kan mij niet schelen wat gij in uw land en elders hebt uitgericht. Ik wil in u slechts den man zien, die thans voor de derde maal mijn eigen geboortestad tracht te zuiveren van een pestilentie, tot welke bestrijding onze politie alleen niet bij machte schijnt te zijn! Men zegt dat gij met bovenaardsche machten in verbinding staat — — gij moet er niet boos om worden, maar ik ben zoo vrij om het te betwijfelen! Maar bovenaardsch of niet — gij zijt de man dien wij hier hebben moeten en van het oogenblik af dat ik uw woord heb.... wat dat andere betreft, geef ik u carte blanche, en kunt gij doen wat gij wilt en wat gij het beste acht! En gij hoeft waarlijk niet te denken dat ik een onvoorzichtige dwaas ben — ik heb meer van u gehoord dan gij wel denkt.... en ik beschouw u als een gentleman in de beste beteekenis van het woord. Misschien heeft een multi-millionair u dit nog nooit gezegd — maar het is zoo! En nu ter zake. Gij wilt dus thans naar mijn landhuis in Florida vertrekken?

— Zoo is het, mijnheer Hooker!

— En wat moeten wij doen?

— Gij hebt niets anders te doen, dan in kleine dagreizen uw bezitting in San José op te zoeken. Geef uw oogen goed den kost en zoodra het u slechts voorkomt, dat gij een of ander gelaat wat al te dikwijls op uw weg ziet, waarschuwt gij de politie en rust niet, voor die man zich duchtig heeft kunnen legitimeeren! Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat ge daarbij de grootste voorzichtigheid in acht moet nemen, want onze plannen zouden volkomen in het water vallen, wanneer het aan de bandieten bekend werd dat gij niet mijnheer Johnson, of Smith, of Brown zijt, maar wel Jerry Hooker in persoon! Om diezelfde reden heb ik de politie te New-York dringend verzocht, zoo weinig mogelijk publiciteit te geven aan hetgeen er is voorgevallen, zoodat de Raad van Zes, welke de bende van het Kwade Oog bestuurt, in de overtuiging moet verkeeren, dat Hooker zich werkelijk naar Florida heeft begeven!

— Maar — dan zullen zij mijn dochter missen!

— Oh, wat dat aangaat — ik zal er ook een hebben! antwoordde Raffles glimlachend. Hier zit zij!

En hij maakte een gebaar in de richting van Charles Brand, die een eenigszins pijnlijk gezicht trok.

— Gij kunt u eenvoudig niet voorstellen, mijnheer Hooker, met welk een verbluffende virtuositeit mijn vriend de taak van een vrouw op zich neemt!

— Daar meen ik al eens van te hebben gehoord! zeide Hooker droogjes. Maar — uw vriend heeft donkerblauwe oogen en die van mijn dochter zijn bijna zwart!

— Dat is inderdaad jammer genoeg, maar het is slechts gedeeltelijk een onoverkomelijk bezwaar — daarentegen doet het er niets toe, van het oogenblik dat de duisternis is gevallen. En nu zou ik u gaarne eenige inlichtingen willen vragen, mijnheer Hooker, waarop ik noodzakelijk een antwoord moet hebben, teneinde mijn rol naar behooren te kunnen vervullen!

— Vraag slechts wat gij wilt, mijnheer!

— Waar ligt uw verblijf in Florida?

— In de onmiddellijke nabijheid van Tampa, mijnheer, op nauwelijks tien minuten gaans met een goede auto van het spoorwegstation!

— Het is daar verrukkelijk! riep Marjorie vol geestdrift uit. Van de vensters van het huis hebt gij een overheerlijk uitzicht over de Tampa Baai, gij kunt daar zwemmen en ook in het kleine riviertje, dat van die Baai nauwelijks vijf mijlen landinwaarts stroomt. Het klimaat is er nog zachter dan aan de Riviera, gij vindt er palmen, prachtige tropische planten — het is er een waar Paradijs!

— En zullen wij in dat Paradijs een woonbaar huis vinden, Miss? vroeg Raffles glimlachend.

— De villa is van kelder tot zolder gemeubeld, mijnheer! antwoordde het jonge meisje.

— Zijn er bedienden?

— Dat niet! Er woont thans slechts een oude huisbewaarder met zijn vrouw en de tuinman!

— Des te beter! Dan zal onze brave reus, gij hebt hem wel reeds leeren kennen, Miss, de taak van huisknecht kunnen vervullen! En beschrijf mij nu eens nauwkeurig den weg, die van het station naar de villa voert, want het zou wel wat vreemd zijn, als mijnheer Hooker daar-

ginds ging vragen naar den weg, die naar zijn eigen huis voerde!

— Dat is waar ook! riep Marjorie uit.

Raffles schoof haar een blaadje papier uit zijn notitieboekje en een zakpotlood toe en het jonge meisje teekende een duidelijk schetsje voor hem, zoodat hij geen enkele maal den weg zou behoeven te vragen.

Wat Tampa betreft — Raffles kende het fraaie plaatsje, allerbekoorlijkst aan de baai van dien naam gelegen, die weder een onderdeel vormt van de Golf van Mexico.

— O wat zal het daar nu mooi zijn! zeide Marjorie zuchtend, terwijl zij de kleine handen in elkaar sloeg.

— Ik hoop dat het niet lang zal duren, Miss, of gij zult u zonder het minste gevaar weer daarheen kunnen begeven, zeide Raffles op ernstigen toon. De eerste schoten zijn reeds gewisseld en al weten wij nog volstrekt niets van de samenstelling van de bende, al is het nog volkomen onbekend wat de geheime teekens, wie de kapitein en vooral wie de aanvoerder is van de bende — de eerste zetten zijn dan toch voor ons geweest en als wij maar eenmaal tot de kern van de zaak zijn doorgedrongen — dat wil in duidelijke taal zeggen: als ik weet wie de Moloch is, dan zult gij zien dat die geheele organisatie in elkaar ploft als een opgeblazen sigarenzakje, dat men tusschen de beide handpalmen plat slaat!

— Gij weet natuurlijk dat gij u in groot gevaar begeeft? vroeg Hooker, terwijl hij Raffles strak aanzag.

— Het zou van valsche bescheidenheid getuigen, mijnheer Hooker, als ik dat ontkende! antwoordde Raffles bedaard. Ik weet dat dat gevaar aanwezig is en dat verheugt mij! Gij zoudt mij begrijpen, als gij mij beter kent! Gevaar is voor mij even onmisbaar als het water is voor den visch! Ik beschouw dit geheele avontuur als een prachtige, opwindende sport — en ik zou de partij gaarne winnen!

— Vergeet gij niet wat al te zeer, dat haar te verliezen den dood kan beteekenen!

— Ik vergeet het niet — maar er zijn vele soorten van sport die even gevaarlijk zijn! En nu geloof ik, dat het tijd wordt, Miss, om eens een kijkje te gaan nemen op een van de balcon. De streek wordt prachtig. Bedenk echter wel, dat zich daar misschien andere menschen

zullen bevinden en praat dus liever weinig of in het geheel niet! Gij zijt een jonge man — verlies dat niet uit het oog! Nog een uur, dan hebben wij Lancaster bereikt en daar denk ik afscheid van u te nemen met mijn beide trouwe vrienden. Voor zoover ik heb kunnen nagaan, dreigt er voor u althans volstrekt geen gevaar — indien de bende al spionnen heeft gezonden naar de verschillende stations, hebben die ons toch zeker niet herkend! En voor wij van elkander gaan — hier hebt gij een klein lijstje met schijnbaar onbeteekenende woorden, met de ware beteekenis er achter, welke ge mij slechts behoeft te seinen, als er het een of ander geschiedt, hetwelk van zoo ernstigen aard is, dat ik het moet weten! De woorden zijn zoo gekozen dat gij er, wanneer gij ze door andere woorden van de gebruikelijke beteekenis met elkander verbindt, geheele zinnen van kunt vormen, die hoegenaamd geen argwaan kunnen baren. Bewaar het vooral goed en zorg dat het in geen geval in vreemde handen komt — zooals bij ongeluk is geschied met het roode fiche, waarvan mejuffrouw Marjorie en ik ieder een helft in ons bezit hadden en die ik mij als een domoor heb laten ontfutselen!

Het viertal begaf zich thans, twee aan twee, alweder om geen argwaan te baren, ofschoon Raffles er zeker van was, dat zich geen spionnen op den trein bevonden, maar het achterste balkon, waar zich toevallig niemand bevond en waar zij bleven, totdat de trein eindelijk het station Lancaster bereikte.

Raffles en Brand namen van vader en dochter afscheid in de gereserveerde coupé, nadat Hooker zijn zonderlingen helper nog menigen nuttigen wenk had gegeven voor het goed vervullen van zijn rol.

En toen Brand tersluiks het jonge meisje eens aankeek, meende hij te zien dat haar lippen beefden en dat zij moeite had, haar tranen te weerhouden.

En dat was ook waarlijk geen wonder, want in den korten tijd van hun kennismaking had het jonge meisje in John Raffles een trouwen vriend gevonden, op wien zij kon bouwen als op een rots.

Raffles en Brand stonden nu op het tamelijk wel verlaten perron en keken uit naar Henderson, den reusachtigen chauffeur, die eindelijk heel aan het andere perron kwam opdagen, gekleed als een veeboer, met een wijde kniebroek, hooge

rijglaarzen, een breed geranden vilten hoed en een rooden zakdoek om den hals geknoopt.

Zoodra zij hem gezien hadden verdwenen Raffles en Brand in de restauratie, waar ze iets bestelden.

Ook de reus trad daar binnen, maar volgens de ontvangen instructies sloeg hij volstrekt geen acht op de beide anderen, bestelde wat brood en kaas en begon op zijn gemak te eten.

Het zou nog ongeveer anderhalf uur duren voor er een trein in de tegenovergestelde richting vertrok en de vrienden hadden dus den tijd.

Zij konden ongestoord spreken, want de groote restauratiezaal was zoo goed als verlaten en na eenigen tijd begon Charly dan ook op zachten toon:

— Nu weet ik eigenlijk zelf nog niet met zekerheid, Edward, waarom je eigenlijk voornemens bent naar het Zuiden te trekken, naar Florida, om daar... de bekende taak te gaan verrichten!

— Beste Charles — het is ook slechts een kansspel! Zeker, ik zou naar New-York kunnen terugkeeren, vermomd als... de bewuste, maar dat is in velerlei opzicht gevaarlijk! Ten eerste zullen de bandieten den echten Hooker niet zoo spoedig terugverwachten en zij zullen zich ook afvragen waar zijn dochter zoo plotseling is gebleven. Ik hoef je natuurlijk niet te zeggen dat ook nu nog het huis in Hoboken het voorwerp van een bijzondere belangstelling van den kant van de bende zal zijn! Vergeet ook niet dat het in het groote New-York heel wat gemakkelijker zal zijn dan in Tampa, om te ontdekken of mijnheer Hooker wel werkelijk diegene is voor wien hij zich uitgeeft! Ik durf er heel wat onder verwedden, dat er zich onder de bende minstens een paar lieden bevinden, die zeer nauwkeurig en tot in bijzonderheden op de hoogte zijn van het verleden van Jerry Hooker! Ik ben dat echter niet! Welnu, een paar handig gestelde vragen op de Beurs — in de Club — op het kantoor — en het bedrog komt aan het licht! En daarom is het veel beter, als ik New-York voorloopig maar mijd, althans onder het mom van den Beurskoning. Daar in Tampa echter ligt de zaak er heel anders voor! Daar is geen Club, daar is geen Beurs — en daar zijn waarschijnlijk ook geen zoogenaamde vrienden.

den, die mij lastige vragen zullen stellen! En het zal daar ook veel gemakkelijker zijn, het kaf van het koren te scheiden! Kan ik een paar bandieten inderdaad binnenshuis lokken — dan hebben wij misschien al veel gewonnen! Hoe — dat kan ik je thans nog niet zeggen, om de afdoende reden dat dat geheel van de omstan-

digheden zal afhangen, waarin wij ons dan bevinden!

Brand bleef een oogenblik zwijgend voor zich uitzien en zeide toen op zachten toon:

— Tampa of New-York — het zal een zware strijd worden! De strijd van één tegen velen!

Hoofdstuk III.

De aanslag in den trein.

Raffles leunde achterover in de zachte kussens van zijn compartiment in den sneltrein, die in duizelingwekkende vaart door Zuid-Carolina snelde.

Een der raampjes stond open en de luwe lentewind die naar binnendrong, speelde met zijn grijzen puntbaard — want Raffles was sedert anderhalven dag weder Jerry Hooker — de Beurskoning!

Terecht had hij overwogen, dat de Raad van Zes reeds naar alle richtingen had getelefoneerd en dat het dus volstrekt niet onmogelijk was dat er zich op alle stations spionnen bevonden, die zich zouden willen overtuigen of de man, die een bevel van de bende in den wind had durven slaan, zich inderdaad op weg naar het Zuiden bevond.

Een paar malen meende Raffles inderdaad onder het publiek op de perrons een paar ongunstige tronies te hebben gezien van lieden, die hem scherp opnamen, maar hij had er zich wel voor gewacht, daar al te veel aandacht aan te hechten.

Hij reisde nu reeds sedert anderhalven dag — en hij zou nog een vollen dag moeten reizen, alvorens hij den geheelen afstand van omstreeks 1900 kilometer had afgelegd, welke Philadelphia van Tampa scheiden, gemeten langs de spoorlijn.

En zoo groot was de geestkracht van dezen man, zoozeer wist hij zich, als hij dat wilde, los te maken van alle uiterlijke omstandigheden, al waren die voor hem nog zoo gevaarlijk, dat hij in alle kalmte des gemoeds genoot van het verrukkelijk uitzicht, hetwelk zich aan zijn bliken voordeed — akkers waarop het graan begon te rijpen, een goudgele zee gelijk, waarvan de

golven zachtjes bewogen onder den bries, nu eens dichtbij, dan weder veraf blauwende bergen, een snel voortschietende stroom, watervallen — groene weiden, boomgaarden en prachtige landwegen, waarover groote toerauto's heenstoven.

Want hij was nu in Colorado, die gezegende plek gronds, waar de bodem zoo vruchtbaar is, dat men er bijna alle gewassen tweemaal per jaar kan oogsten, met haar bijna tropischen plantengroei, haar prachtige, breede rivieren en haar trotsche bergen.

Het was omstreeks drie uur in den middag, toen de trein eindelijk te Savannah stopte, de schoone havenplaats aan de Oostkust van den Staat Georgia.

Raffles maakte gebruik van de tien minuten oponthoud, om zijn coupé te verlaten en een paar malen het perron op en neer te loopen.

Eenmaal kwam hij bij die gelegenheid Brand tegen, maar de beide vrienden keken elkander ternauwernood aan, al gingen zij elkander rakelings voorbij.

Charles had zijn uiterlijk niet veranderd en hij zag er uit als een rijk toerist, die niets anders te doen heeft dan zich met reizen te vermaken.

Een oogenblik daarna zette de trein zich weder in beweging en om acht uur in den avond werd Jacksonville bereikt, de eerste groote stad op het grondgebied van Florida, waar de trein een kwartier zou stoppen.

Daar de duisternis reeds was gevallen, vond Raffles, toen hij naar zijn compartiment terugkeerde, daar het elektrische licht reeds ontstoken.

Tot dusverre had Raffles met een eerwaardig echtpaar gereisd, dat in Jacksonville uitstapte, en verder met eenige officieren van de vloot,

die op verschillende plaatsen waren in- of uitgestapt.

Thans echter vond hij twee heeren in zijn coupé, die daar blijkbaar zooeven waren ingestapt en het zich zoo gemakkelijk mogelijk hadden gemaakt, want er zouden nog ruim vier uren verstrijken voor Tampa was bereikt.

Raffles nam de beide reizigers met een enkelen oogopslag scherp op.

Beiden konden omstreeks veertig jaar zijn en waren voortreffelijk gekleed.

Hun valiezen, van zwaar varkensleder, stonden in het net boven hun hoofd.

Zij sloegen in het geheel geen acht op den reiziger, dien zooeven tegenover hen had plaats genomen en schenen zich gereed te willen maken, wat te lezen of te slapen, nu er buiten toch niets meer te zien viel.

Raffles nam in zijn eigen hoekje plaats en ontvouwde een krant, die, hij reeds van te voren opzettelijk geprepareerd had — ongeveer in het midden had hij een cirkelrond gaatje geknipt, juist in een zware letter en niet grooter dan de punt van een potlood zou hebben gemaakt.

Hij bracht het blad dicht voor zijn gezicht, keek door het gaatje en glimlachte flauwtjes.

De beide heeren, die elkander schijnbaar vreemd waren, hadden elkaar een bliksemsnellen blik toegeworpen, voor zij zich beiden achter hun tijdschriften verborgen.

Maar Raffles bleef kijken — en toen de trein reeds eenigen tijd in beweging was, zag hij dat een der heeren zijn tijdschrift een weinig terzijde boog en er even langs keek, om scherp naar Raffles te zien.

Toen het dagblad even ritselde, bracht de man zijn lectuur onmiddellijk weder in de oorspronkelijke houding.

— Nu, dat alles lijkt mij zoo helder als glas! bromde Raffles voor zich heen. Het gitzwarte baardje van dien eenen signeur stond mij al dadelijk niet aan! Wij hebben hier ongetwijfeld met een beginner te doen. En het is naar alle waarschijnlijkheid op mijn bescheiden persoon gemunt! Nu, wij zullen beide ooren en oogen goed openhouden en voor het overige maar vertrouwen stellen op het pantser, dat ik onder mijn kleederen heb aangetrokken! Want zij zullen toch wel niet zoo dom zijn, met een revolver te gaan schieten in een compartiment, hetwelk aan een doorlopende gang grenst, zoodat het

schot zeker gehoord zou worden! Zij zouden ook onmogelijk bijtijds door die gang kunnen vluchten naar een portier, en al konden zij het wel — zij zullen toch niet zoo krankzinnig zijn van een trein te springen, die met een snelheid van bijna zestig mijlen in het uur voortstuift! Geen revolverschot dus! Wat dan wel? Een bedwelmend middeltje? Een prik met een vergiftig lancet in den pols! Ik ben er zeer nieuwsgierig naar en in ieder geval zal ik toch niet nalaten eenige voorzorgsmaatregelen te nemen!

En Raffles liet zijn krant bedaard zakken en haalde een paar handschoenen uit zijn zijzak, die er op het oog uitzagen als eenvoudige glacés, maar die gevoerd waren met een soort pantser van uiterst fijne schalmen en een soort extra taai vilt, waardoor zelfs de scherpste punt niet zou kunnen heendringen.

Raffles trok deze handschoenen bedaard aan, die tot ver over zijn polsen reikten en niet het kleinste stukje van de hand onbedekt lieten.

Toen nam hij zijn krant weder ter hand, maar terwijl hij haar ophief, haalde hij tegelijkertijd met de handigheid van een goochelaar zijn revolver uit zijn zijzak, die hij vervolgens in zijn rechtermouw liet glijden, zoodat er niets meer van te zien viel dan een klein stukje van den loop en hij den trekker onmiddellijk kon grijpen.

Toen hij nog eens door het gaatje in de krant keek, zag hij dat een van de heeren zijn tijdschrift terzijde had gelegd en nu, met den rug naar hem toegekeerd iets scheen te zoeken in een citybag, die hij daartoe op de bank had neergezet.

Hij haalde er een sigarenkoker uit, nam daaruit een sigaar, stak ze op, ging weer zitten en zeide toen tot Raffles, met een beleefde buiging:

— Als mijnheer die krant heeft uitgelezen — zou ik haar dan even mogen hebben?

— Met het grootste genoegen van de wereld, mijnheer! antwoordde Raffles. Zij zal aanstonds tot uw dienst zijn!

Hij las weer en de ander zag den eigenaardigen glimlach niet, die er op de lippen van den lezer speelde.

Raffles las nog een half uur door, keek eens naar buiten en bemerkte aan zekere punten, die hij in het landschap herkende, dat het nog ongeveer een kwartier zou duren, eer de trein de stad Palatka zou bereiken, waar de lijn zich splitste.

Hij vouwde zijn krant dicht, nam de lorgnet af, die hij op zijn neus had geplant, gelijk ook de echte Hooker placht te doen, wanneer hij las, boog zich tot den reiziger die tegenover hem zat over en reikte hem de krant toe.

— Zie hier, mijnheer — ik ben er mee gereed en gij kunt haar behouden!

De ander nam met een hoffelijken glimlach het dagblad aan en Raffles zag voor een ondeelbaar oogenblik in de hand die, de zijne tegemoet kwam, een klein spits voorwerp schitteren.

En dat voorwerp werd bliksemsnel in den rug van zijn hand gedrukt.

De gewaande Hooker speelde zijn rol uitstekend, want hij slaakte een lichten kreet, fronste even de wenkbrauwen en zeide:

— Gij hebt zeker spelden aan uw goed, mijnheer!

— Ik vraag u verschooning! mompelde de ander, het was mijn schuld niet!

En hij verborg zich aanstonds achter het groote blad, waarin hij ijverig begon te lezen.

Wat Raffles betreft — hij ging in zijn hoekje zitten, sloot de oogen, zuchtte diep en trok nu en dan krampachtig met zijn rechterhand.

Hij begreep zeer goed dat de moordenaars — want aan hun hoedanigheid behoefde hij thans niet meer te twijfelen — een middel hadden toegepast dat of zeer langzaam, of bliksemsnel moest werken — en het laatste was waarschijnlijker dan het eerste, want zij zouden zich zeker het liefst willen overtuigen, dat hun slachtoffer inderdaad onder hun handen gevallen was.

Raffles vertrok dus zijn gelaat krampachtig, opende eensklaps wijd zijn oogen, liet een dof geroffel hooren, stond met moeite op, terwijl zijn handen in het ledige grepen, alsof zij naar een noodrem zochten en toen plofte hij zwaar weder in zijn hoek terug, de kin op de borst gezonken, de oogen half gesloten.

Eenige minuten verliepen zonder dat er iets geschiedde en toen lieten de beide anderen langzaam hun tijdschrift en hun krant zakken en staarden naar den man, dien zij voor Hooker aanzagen.

Toen stond een hunner op, trok met een vlugge beweging de gordijntjes voor de deuren en ramen die op de gang uitkwamen en trad op het slachtoffer toe.

Hij keek even op het vertrokken gezicht neer

en zeide toen op tamelijk luiden toon tot zijn medeplichtige:

— Het is gedaan, Jim — het Kwade Oog is gewroken — Hooker is dood!

— Bijna — maar nog niet heelemaal! klonk het plotseling uit den mond van den gewaanden doode en het volgende oogenblik werd de man die gesproken had door een zoo hevigen vuistslag tegen de kaak getroffen, dat hij zonder een klacht neerzeeg, hard met het hoofd tegen den rand van de bank sloeg en bleef liggen.

Met een gebrul als van een wild dier trok de ander een breed mes uit zijn broekzak en hief het op, maar voor hij had kunnen toestooten, kwam de revolver uit de mouw van Raffles te voorschijn en de loop drukte den man tusschen de ribben, ter hoogte van zijn vestzakje.

— Laat dat mes dadelijk vallen! beval Raffles kortaf. Haast u wat, want ik heb niet veel lust om te wachten en deze revolver is van een eigenaardig maaksel — zij gaat steeds af voor ik er op verdacht ben!

En de ander was verstandig genoeg om te begrijpen dat een kogel toch altijd nog sneller zou zijn dan zijn mes.

En daar hij volstrekt niet behoorde tot de soort van lieden, die hun leven offeren als zij een bevel ten uitvoer moeten brengen, liever dan ongehoorzaam te zijn, zoo ontspannen zich zijn vingers en het moordwapen viel kletterend op den vloer van den wagon.

En voor de kerel nog begreep wat er eigenlijk gaande was, viel hij boven op zijn makker neer, geveld door een van die verschrikkelijke kaakslagen, waarvan Raffles het geheim scheen te hebben en die zeker niet minder hard aankwamen dan de befaamde opzwaaien van Demsey.

Raffles keek door het portierraampje naar buiten en zag dat hij niet veel tijd te verliezen had — de trein snelde reeds langs de eerste huizen van Palatka.

In een ommezien had hij de riemen losgetrokken van de valiezen der beide reizigers en hen daarmede de handen op den rug gebonden en de enkels stevig aan elkaar vastgemaakt.

Hij wierp de beide moordenaars, die nog bewusteloos, waren ieder op een bank, doorzocht in allerijl hun zakken, nam van een hunner een portefeuille weg, die ruim acht duizend dollar in bankbiljetten bevatte en schreef zoo snel hij

kon eenige brieven in geheime mededeelingen over, welke hij in de portefeuille van den ander vond, waarop hij de origineelen weder zorgvuldig op hun plaats legde.

Toen zette hij zich in zijn hoekje en wachtte bedaard tot de trein zou stilstaan.

Daarop wierp hij het portier open, wenkte den stationschef om naderbij te komen en zeide rustig:

— Mijnheer, ik ben Jerry Hooker, uit New-York. Ik vermoed dat gij wel van mij zult hebben gehoord. Ik verzoek u onmiddellijk den politiepost van het station te waarschuwen, opdat de manschappen zich kunnen verzekeren van den persoon van twee moordenaars, leden van de bende van het Kwade Oog, die een aanslag op mijn leven hebben gepleegd! Bij een hunner zal men een soort stalen doorn vinden en de politieagenten moeten gewaarschuwd worden daar met de uiterste voorzichtigheid mee om te gaan, want dat helsche voorwerp is gedrenkt in een snelwerkend vergift, dat, wanneer dat scherpe ding slechts even de huid krast, onherroepelijk den dood ten gevolge heeft!

De stationschef had zeer verschrikt toegelisterd, wierp nu een blik in de coupé en stamelde toen:

— Gij zijt dus mijnheer Hooker, over wien de kranten geschreven hebben?

— Die ben ik!

— En hebt gij geheel alleen die twee kerels kunnen beletten, hun plan ten uitvoer te brengen?

— Ik had hen gelukkig doorzien, mijnheer — en het toeval wilde dat ik zeer dikke, lederen handschoenen droeg, waardoor het stalen penneetje niet kon heendringen! En zoudt gij nu niet de politie waarschuwen?

De stationschef wenkte een perronbeampte, riep hem haastig een paar woorden toe en de man snelde weg en keerde eenige tellen later terug met vier stevig gebouwde politieagenten onder aanvoering van een politie-sergeant.

Deze liet zich dadelijk inlichten en eensklaps trad hij de coupé binnen en rukte aan een van de gevangen schelmen het zwarte baardje en de zwarte pruik van het hoofd.

En toen klonk het zegevierend uit zijn mond:

— Als ik het niet gedacht had! Jim Blackpole in hoogst eigen persoon! Het baardje en het pruikje waren heel goed, vriend — maar het litteeken over je neus heeft je verraden!

Hij klonk weer naar buiten, salueerde voor den gewaanden Hooker en zeide:

— Mijnheer Hooker — U heeft de justitie een grooten dienst bewezen en daar kunt u trotsch op zijn! Wij zoeken dien Blackpole al sedert een paar maanden, de kerel is uit een straffkolonie ontsnapt — en als u de waarheid wilt hooren, dan wil ik u wel zeggen, dat zij er beter aan hadden gedaan, als zij hem maar op den elektrischen stoel hadden geplaatst! Hij verdient het dubbel en dwars! Uw naam en adres als ik u verzoeken mag?

— Jerry Hooker, Hoboken, Amsterdam Avenue

— Ik bedoel hier in deze stad!

— In deze stad? Maar goede vriend, ik denk hier volstrekt niet te blijven! Ik ben op weg naar mijn villa in Tampa! Ik hoop toch niet, dat gij mij zult dwingen hier getuigenis af te leggen? Dat kan toch wel wachten tot de zaak voorkomt?

De politie-sergeant trok even zijn ruige wenkbrauwen hoog op en antwoordde toen:

— Als u bepaald vandaag nog verder moet, mijnheer, zullen wij u niet ophouden! Wees dan zoo goed aan mij mede te deelen wat er is geschied, geef mij uw adres in Tampa en dan zullen wij u niet lastig vallen alvorens de zaak moet voorkomen!

En nu deelde Raffles nogmaals in korte bewoordingen mede, wat er in het compartiment was gebeurd.

De sergeant onderzocht nauwkeurig de klederen van den elegant gekleeden man, die met Raffles gesproken had en die hem met een door haat vertrokken gelaat liet begaan, daar hij sedert eenige oogenblikken was bijgekomen en vond tenslotte, in een klein kokertje, als die, waarin men potloodstiftjes pleegt te bewaren en de punt beschermd door een kurkje, de fijne stift, waarmede de aanslag was gepleegd.

Met een gebaar van afgrijzen deed de sergeant het kokertje dicht en stak het in zijn zak.

Onder een grooten toeloop van nieuwsgierigen werden de beide moordenaars uit de coupé gesleurd en toen het publiek vernam, dat zij tot de bende van het Kwade Oog behoorden, had het weinig gescheeld of zij waren gelyocht en men moest zelfs in allerijl politieversterking laten aankrukken, om de beide ellendingen heelhuids naar de auto te kunnen overbrengen, die hen naar de gevangenis zou vervoeren.

Raffles echter stapte weder in zijn trein, zoo kalm alsof er niets bijzonders gebeurd was en toen hij geheel alleen zat, bedacht hij, dat een klein gaatje in een dagblad, op de juiste plaats aangebracht, soms van zeer groot nut kan zijn.

Een kleinigheid verontrustte hem slechts een weinig....

Hij had een van de schurken 8000 dollar ont-nomen en hij vroeg zich af, of de man dit niet wat vreemd zou vinden van de zijde van iemand als Jerry Hooker, den multi-millionair.

Maar spoedig stelde hij zich gerust met de overweging dat, zelfs al beklagde de moorde-naar zich over dien diefstal, niemand hem zou willen gelooven!

Het was mogelijk, dat Blackpole en zijn me-deplichtige, wanneer zij dien diefstal ontdekten, de vaste overtuiging zouden krijgen, dat dit het werk van John Raffles moest zijn geweest en van niemand anders — maar ook als zij dit aan

de politie verklaarden, zouden zij slechts zeer weinig kans hebben om te worden geloofd!

Immers — Raffles had verscheidene papieren van Hooker gekregen, die hem dienstig zouden zijn om zijn identiteit te kunnen bewijzen en daar de echte Hooker volgens afspraak niets van zich zou laten hooren tot Raffles het hem verzocht, daar hij ten overvloede goed vermomd in een geheel ander deel van Amerika vertoefde, zoo zou men eenvoudig aannemen, dat de schur-ken door een onhandige truc poogden, zich uit hun onaangename toestand te bevrijden.

En toen Raffles ook op dit punt gerustgesteld was, leunde hij gemakkelijk achterover in de zachte kussens, sloot de oogen, sliep zoo gerust als hij nog maar zelden geslapen had en ont-waakte pas weder toen de trein, om half een in den nacht, stilhield in het kleine, schilderachtige station van Tampa.

Verrukkelijk zijn de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk IV.

Het huis aan de baai.

Raffles dacht er niet aan, dienzelfden nacht nog naar de villa te gaan, ofschoon er reeds een telegram was gezonden aan den ouden huisbe-waarder, die hem dus verwachtte.

Tampa had vele uitstekende hotels en pensions, en daar het zomerseizoen nog lang niet begonnen was, zou het hem al heel gemakkelijk vallen, een kamer te vinden.

Voor Charly gold hetzelfde.

Deze afspraak was reeds van te voren ge-maakt en de twee vrienden behoefden dus nog-maals volstrekt geen notitie van elkander te nemen, toen zij tezamen het station verlieten.

Het hotel was reeds uitgekozen en daar het vlak tegenover het stationsgebouw lag, behoefden zij slechts enkele stappen te doen om het te be-reiken.

Wat Henderson betreft — hij was wel ver-

plicht, met een mindere gelegenheid genoegen te nemen in zijn hoedanigheid als veeboer.

Een oogenblik zagen Raffles en Charly zijn geweldige gedaante in de duisternis, voor zij ver-dween in de breede straat, waaraan het logement gelegen was, waar hij een nachtverblijf zou zoeken.

Raffles en Brand betraden de vestibule van het hotel kort na elkander, bestelden ieder een kamer en begaven zich aanstonds ter ruste.

Zij sliepen acht uren aan een stuk en ont-waakten volkomen verfrisch en geheel uitgerust van de lange, vermoeiende reis.

En toen Raffles het gordijn terugsloeg, dat het eenige venster van zijn slaapkamer bedekte, kon hij met moeite een kreet van bewondering terughouden!

Want een verrukkelijk schouwspel breidde zich voor zijn oogen uit.

Tampa is vrij hoog gelegen en van de balcon van vele huizen heeft men een heerlijk uitzicht over een groot gedeelte van de baai en de omliggende bergen.

Het water van de baai van Tampa vertoonde op dien heerlijken lentemorgen een diepblauwe kleur en de oppervlakte werd nauwelijks gerimpeld.

Haar oevers, langzaam glooiend, waren beplant met hoogopgaand geboomte, waaronder boomen waren, die men slechts in de tropen pleegt aan te treffen.

Over alles scheen een teer violet waas te hangen, dat de vormen vervaagde.

Op de baai waren hier en daar de schitterend witte zeilen zichtbaar van kleine jachten, welker eigenaars reeds vroeg uit de veeren waren gekomen om te genieten van het verrukkelijke weder en de zachte zeebries.

De breede grintwegen, uitmuntend onderhouden, kronkelden zich in de richting van de baai door welige akkers, waarop het goudgele graan te rijpen stond.

En een heerlijke geur van vanille en tamarinde, moerbeistruiken en vlier, vervulden de lucht, welke Raffles met volle teugen inademde, nadat hij het venster had opengeworpen.

Eenige oogenblikken bleef hij aan het open raam staan en weder verwonderde hij er zich over, dat er menschen konden bestaan, met reden bezielden wezens, die met moordplannen om konden gaan, terwijl zij zich bewogen in dit aardsche paradijs.

En toch was het zoo — toch broeide hier de misdaad, toch moesten zich hier lieden bevinden, die het op het leven van een medemenschen hadden voorzien, alleen omdat hij geweigerd had, hun gouddorst te bevredigen.

Langzaam sloot Raffles het raam weder.

Hij nam zijn bad, bracht zijn vermomming zorgvuldig in orde, kleedde zich en begaf zich naar de eetzaal, waar hij niet meer dan een drietal gasten aantrof.

Hij monsterde hen scherp, maar werd al spoedig gerustgesteld door hun uiterlijk — het waren zeker onschuldige toeristen, of menschen die waren hier gekomen om zaken te doen.

Van Brand was nog geen spoor te ontdekken — misschien was hij nog niet opgestaan.

Raffles wachtte er zich wel voor, naar hem

te informeren, want hij wilde tot geen prijs eenige achterdocht wekken.

Hij moest Jerry Hooker blijven totdat hij zijn doel volkomen bereikt had en de Beurskoning in veiligheid was.

Tot dusverre had hij nog altijd de beste troeven in handen, alle slagen waren voor hem geweest en de tegenpartij moest zich zelven wel bekennen, dat zij te doen had gekregen met een vijand, die opwoog tegen twintig van de beste detectives en het heele New-Yorksche politiecorps!

Raffles ontbeet met den meesten smaak, genoot van de heerlijke Zuidvruchten, betaalde zijn rekening en wandelde toen de stad in, op zoek naar een garage, waar hij een goede auto zou kunnen huren, of koopen als het noodig was.

Het duurde niet lang of hij had er een gevonden in de garage van een automobielhandelaar, die hem een uitmuntende vierpersoons Cadillac, een wagen die minstens 80 Kilometer per uur kon loopen, tegen schappelijken prijs afstond.

Raffles liet aanstonds het benzine- en het oliereservoir vullen en zijn valies in den wagen zetten en daarop nam hij achter het stuurwiel plaats en reed langzaam Tampa uit, waarbij hij gelegenheid te over had om op te merken, dat vele eenvoudige landlieden hem groetten, die hem klaarblijkelijk herkenden als de eigenaar van het prachtige landhuis dichtbij de Baai.

Raffles overhaastte zich volstrekt niet, maar reed in een langzaam tempo langs den prachtigen weg en hij kende het kaartje zoo goed uit zijn hoofd, dat hij geen enkele maal naar den weg behoefde te vragen.

Nu en dan kon hij de baai onderscheiden, tusschen de boomen door, die reeds hier en daar vol in blad stonden en het uitzicht werd steeds schooner, toen de weg langzaam begon te stijgen.

Na slechts een kwartier rijdens kreeg Raffles het huis in het oog, waar hij eenigen tijd zou moeten doorbregen.

Het was niet groot, maar stellig kostbaar, met zijn marmeren pilaren, die het balcon op de eerste verdieping droegen en tevens de voordeur flankeerden, zijn kostbaar bewerkte balustrades van dezelfde edele steensoort, zijn fraai terras, eveneens met een balustrade omgeven en de fraaie houtsoorten, waaruit deuren en raamkozijnen bestonden.

Het huis lag op nauwelijks een kwartier loopens van het strand, als men den weg volgde, die

van de achterzijde langs de rotshelling omlaag liep.

Waarschijnlijk was het een particuliere weg, dien Hooker zelf had laten aanleggen.

Bij het huis behoorde een tamelijk groot park, waarin een oranjerie, een tuinmanswoning en een garage te zien waren, om niet te spreken van de prachtige druivenkassen.

En Raffles meende niet ver van die woning een ouden man in zijn hemdsmouwen bezig te zien, doende met het omspitten van een bloempark.

Voor het overige was er echter geen levende ziel in de omgeving te bespeuren.

Van de plek waar hij zich thans bevond, kon Raffles nog vier of vijf andere villa's zien, eveneens aan den hoofdweg naar zee, maar vrij ver van elkander gelegen.

Aan alles was het duidelijk te zien dat Tampa een druk bezochte en dure badplaats was.

De wegen waren uitnemend onderhouden en breed, aan de gazons, aan bloemen en planten werd de grootste zorg besteed, de huizen waren fraai en alle lieden die Raffles tot dusverre was tegengekomen, zagen er welvarend en in geen geval armoedig uit.

Het was zelfs moeilijk zich hier in Amerika te weten, want het landschap was niet alleen Italiaansch, maar dat was ook de kleur van het zeewater, dat was de heerlijke geur die in de lucht hing, dat waren tot zelfs de gebruinde gezichten der bewoners.

Raffles reed langzaam verder, totdat hij de auto eindelijk liet stilstaan voor het lage, vergulde hek, hetwelk zich tegenover de huisdeur bevond in den steenen muur, die hier den rijweg afscheidde van den voortuin.

En ternauwernood stond de wagen stil of de voordeur ging open en op den drempel verschenen en man en een vrouw, die te zamen meer dan 150 jaar waren, beiden witter dan sneeuw, maar nog vlug ter been, hetgeen spoedig genoeg bleek, toen zij haastig over het breede grintpad kwamen aanloopen, de man met zijn strooehoed in de hand.

Dat was de huisbewaarder Jack Jumper en zijn vrouw Jane.

Jumper opende snel het hek, trad op de auto toe, boog eerbiedig en zeide:

— Welkom, mijnheer Hooker! Ik heb uw telegram reeds ontvangen! Alles is in orde. Jane

heeft al voor de lunch gezorgd. Maar — komt gij alleen mijnheer?

— Voorloopig althans, beste Jumper! antwoordde Raffles glimlachend. Miss Marjorie zal zich waarschijnlijk pas over eenige weken bij mij voegen — misschien wel wat vroeger. Hoe staat het met de bezitting?

— Zoo goed als het maar kan, mijnheer! antwoordde Jumper. De moestuin staat er prachtig bij en het park — zie zelf maar, mijnheer! Ik heb het huis gisteren van den kelder tot den zolder nog eens extra laten schoonmaken — ik geloof dat mijnheer tevreden zal zijn! Maar... mag ik vragen of mijnheer heelemaal geen bedienden heeft meegenomen?

— Mijn bediende komt over een paar uren, Jumper! antwoordde Raffles.

— Denkt mijnheer hier lang te blijven?

— Dat kan ik je thans nog onmogelijk zeggen! Dat hangt geheel van de omstandigheden af! Je kunt nu natuurlijk gaan, Jumper en mijn brave Jane ook. Je woont zeker nog altijd op hetzelfde adres in Tampa?

— Ja, mijnheer!

— Nu, dan zal ik je wel waarschuwen, als ik je weer noodig heb!

— Zooals mijnheer beveelt!

Raffles bracht de auto weer op gang, reed door het hek, volgde den breeden grintweg, die zich even verder in drieën splitste en waarvan een deel met een grooten bocht om het grasveld voor het huis heenliep en hield pas weer op voor de deur van de garage.

De oude tuinman, Tom Rixey, was komen aanloopen zoo snel zijn oude voeten hem wilden dragen, om de deur te openen.

Raffles zeide een paar vriendelijke woorden tegen hem, die den man eigenlijk wel wat schenen te verwonderen, want de echte Hooker stond er blijkbaar niet voor te boek, dat hij zich veel met zijn bedienden bemoeide en reed toen de auto-garage binnen.

Zoodra het voertuig gestald was, begon Raffles een rondgang over zijn tijdelijke bezitting en hij moest zichzelf bekennen, dat hij het slechter had kunnen treffen — wanneer men de kleinigheid terzijde liet, dat hij hier ieder oogenblik van een hinderlaag uit kon worden neergeschoten.

Daartoe zou bijvoorbeeld het park zich niet al te slecht leenen met zijn dikke boomen, zijn dichte boschjes, zijn kronkelende paden met on-

verhoedsche bochten, zijn prieelen, droge greppels, waarover rustieke bruggetjes waren geworpen en andere plekken, die als het ware leken voorbestemd om daar achter een sluipmoordeenaar te verbergen.

En Raffles nam zich reeds bij voorbaat vast voor, hier bij het vallen van den avond zoo weinig mogelijk te vertoeven, daar hij er volstrekt geen voordeel in zag, zich als een kwartel te laten neerschieten door een of anderen booswicht, met een geweer gewapend.

— Als zij mij willen hebben — dan moeten zij mij maar in mijn huis komen opzoeken! bromde Raffles zachtjes voor zich heen. Het is wel wat veel verlangd, den schurken als het ware halverwege tegemoet te komen!

Het park bleek zich vooral in de lengte over grooten afstand uit te strekken, tot bijna aan den rand van de klippen, die hier wel haast loodrecht in de golven afdaalden.

En wie hier omlaag zou storten — die zou reddeloos verloren zijn, want zelfs al zou hij kunnen zwemmen als een visch — hij zou niet levend beneden komen, maar onderweg zou zijn lichaam telkens opnieuw in aanraking komen met de spitse rotspunten, die overal uit de bijna loodrechte helling uitstaken.

Wie hier het evenwicht verloor en over den rand tuimelde — die zou geradbraakt worden op dien weg van 60 meter naar omlaag!

Daar beneden bruischte de branding tusschen de klippen, die overal uit de golven opstaken, want de wind was een weinig in kracht toegenomen en het was op dat oogenblik hoog water.

Raffles keerde terug en betrad nu de villa, waarvan hij alle sleutels bezat, die hij bij mogelijkheid kon noodig hebben en die hem door Hooker waren ter hand gesteld, vóór hun wegen zich scheidden in Lancaster.

Het landhuis was met waarlijk vorstelijke weelde gemeubileerd en Jumper en zijn vrouw Jane hadden er groote zorg aan besteed, dat moest men het oude echtpaar nageven.

Er was geen stofje op de prachtige meubelen te ontdekken, geen vlekje op het tapijt.

Gelijkvloers bevonden zich drie vertrekken, een groote ontvangzaal, waar ook gedanst kon worden, een eetkamer en het groote woonvertrek.

Op de eerste verdieping bevond zich een muziekzaal, een werkkamer voor den heer des

huizes, zijn eigen slaapkamer, een billardkamer en een rookkamer.

Ten slotte bevonden zich op de tweede verdieping de slaapkamer van zijn dochter Marjorie en de logeerkamers.

Raffles besteedde een vol uur, teneinde de ligging van de verschillende vertrekken nauwkeurig na te gaan.

En toen kende hij ook volkomen de inrichting van alle kamers, de plaats van de trappen, ja zelfs van alle kasten.

Hij wist waar zich de schakelaars bevonden van het electriche licht, hij zou zelfs het aantal treden van iedere trap hebben kunnen opnoemen.

De kelder en de vliering hadden geen geheimen meer voor hem en hij kon althans met voldoening zeggen, dat zich hier zeker geen geheime luikjes in de lambriseering zouden bevinden, zooals in het huis van Hooker te Hoboken.

Daartoe was de villa te nieuw en daar het tot dusverre onbekend was geweest, aan wie de villa toebehoorde, zouden de bandieten ook onmogelijk in staat zijn geweest, hier van die luikjes te vervaardigen, waarvan het nut voor hen — Raffles dacht er niet aan om het te ontkenen — zeer groot was.

En toen hij dit alles wist en kende, toen hij in staat zou zijn geweest om uit zijn hoofd onmiddellijk een plattegrond en een opstand van het geheele huis te maken, toen was het tijd om te gaan lunchen.

Juist toen Raffles zich dit bewust werd, drukte er iemand op den schelknop van de buitendeur en toen Raffles goed luisterde, hoorde hij even daarna de stem van Brand, die tot Jumper zeide:

— Zeg aan mijnheer, dat Henry, de bediende er is! Of laat maar — ik zal het zelf wel doen.

En een oogenblik later trad Charly de groote woonkamer binnen, volkomen het type van een deftigen bediende, die nooit anders dan in de huizen der zeer rijken zijn diensten heeft verricht met een opgetrokken neus, minachtende mondhoecken, aan de slapen geplakte haren, met een keurige scheiding en een onbeteekenende uitdrukking op het geheele gezicht.

Daar het mogelijk was, dat Jumper nog in de buurt vertoefde, zeide Raffles:

— Ben je daar, Henry? Het is goed! Heb je de bagage nog niet van het station meegebracht? Nu, daar kun je aanstonds wel voor zorgen!

Hij was opgestaan, opende de deur van de kamer, zag dat Jumper juist door de buitendeur heenging, waarschijnlijk om zijn eigen boeltje te gaan pakken en stak beide handen aan Brand toe met de woorden:

— Ik ben blij dat je er bent, beste Brand! Nu kan het er op losgaan! Maar eerst moeten die brave oudjes van den vloer zijn, want die zouden hier natuurlijk maar in den weg loopen!

— Dat was zeker Jumper, de huisbewaarder?

— Zoo is het!

— Is er nog ander personeel?

— Alleen de oude tuinman, Rixey.

— Maar is dat nu niet wat verdacht weinig voor iemand als Jerry Hooker?

— Dat geloof ik haast niet! Vergeet niet, dat hij verondersteld wordt, op den loop te zijn gegaan voor de bende van het Kwade Oog — en in zulk een geval neemt men natuurlijk geen groot gevolg van bedienden mee!

— Dat begrijp ik ook wel — maar dit is een ander uiterste!

— Dat heb ik ook bedacht, Brand, en daarom komt Henderson ook nog bij mij in dienst — als chauffeur! Hij heeft als een eenvoudige veeboer gereisd en ik weet heel zeker, dat niemand speciaal op hem zal hebben gelet! Ik zal nog eens met opzet aan den tuinman, zoowel als aan Jumper vragen, of zij in Tampa geen goeden chauffeur voor mij weten — maar ik heb natuurlijk mijn keus al gedaan! Over een paar uren kan onze brave reus wel hier zijn!

— Wil ik je eens wat zeggen, Edward? Ik gaf er een lief ding voor, als wij hier om andere zaken vertoefden, dan om die vermaledijde bende te bestrijden! Het is hier zoo mooi, dat men bijna aan niets anders kan denken dan aan roeien, zwemmen, visschen en tennisspelen!

— Dat ben ik volmaakt met je eens, mijn waarde — maar plicht gaat nu eenmaal voor genoeg en wij kunnen niet tegelijkertijd twee heeren dienen! Ik wil tot iederen prijs trachten, in de geheimen van die bende door te dringen en ik geloof, dat mijn verblijf in dit huis daartoe misschien een weinig zal kunnen bijdragen! Apropos — weet je al, dat ik onderweg bijna het slachtoffer van de heeren ben geworden?

Brand verschrikte hevige en riep uit:

— Wat zeg je daar? In den trein? Hoe is dat mogelijk, dat ik er niets van gemerkt heb?

— Dat is niet zoo verwonderlijk! Het ge-

beurde in de coupé heeft natuurlijk niemand gezien — behalve wij drieën, en het oloopje aan het station van Palatka duurde nauwelijks een paar minuten. Het gebeurde geheel voor in den langen trein en jij zat in een van de achterste wagens.

— Alles goed en wel — maar ik had het behooren te weten! riep Brand uit. Vertel mij eens gauw, hoe dat in zijn werk is gegaan!

En Raffles deelde nauwkeurig alles mede, terwijl Brand luisterde, bleek onder de verf die zijn gelaat bedekte.

Toen Raffles eindelijk zweeg, zeide de jonge man:

— Het is dus aan puur toeval te danken geweest, dat je nu nog leeft! Stel je voor, dat die ellendelingen je met die giftige stift in de bloote hand hadden geprikt!

— Daar zou ik zeker een week lang tamelijk ongesteld van zijn geweest, Brand — maar ik geloof niet, dat ik er aan zou zijn gestorven! zeide Raffles glimlachend. Want ik heb nog steeds een aardig middeltje bij mij, samengesteld uit zeer krachtige tegengiften, hetwelk de doodelijke uitwerking van hun helsch brouwsel opheft! Ik wil echter wel erkennen, dat dit heel wat beter was!

— En wat zijn nu je plannen?

— Mijn plannen? Ze zijn in een enkel woord saam te vatten — ik zal wachten!

— Waarop eigenlijk?

— Tot de bandieten hier zijn!

— En zullen zij weten dat je hier bent?

— Waarde Brand — wij kunnen nu toch waarlijk wel hebben geleerd, dat wij niet met botterikken te doen hebben! De leden van de bende mogen schurken zijn — in ieder geval zijn het schrandere schurken! Wees er maar van overtuigd, dat zij nog meer pijlen op hun boog hadden, behalve die twee moordenaars in mijn coupé, en dat zij mij overal gevolgd hebben — tot hier toe, zoo niet in persoon — dan bijvoorbeeld met behulp van een sterken kijker! Want het zal je wel zijn opgevallen, dat men van ieder hooggelegen raam in Tampa uit, mits op het Noorden gelegen, den geheelen weg tot aan de baai en nog verder kan overzien en dus met een sterken kijker iedereen kan volgen, die dien weg begaat of berijdt! Van onzen kant hebben wij natuurlijk juist hetzelfde voordeel!

— En als de bandieten er bijvoorbeeld binnen een week niet geweest zijn, Edward?

— Dan — dan hebben wij een week in een heerlijke natuur doorgebracht en dat is ook wat waard! Dan keeren wij naar New-York terug — en wij probeeren het heel eenvoudig op een andere manier, om de bende er onder te krijgen!

— Heel eenvoudig? herhaalde Brand hoofdschuddend. Nu, het is een uitdrukking als iedere andere — maar ik voor mij geloof niet, dat het zoo bijzonder eenvoudig zal zijn!

Hoofdstuk V.

Voorbereidselen.

Om twee uur in den middag vertrokken Jumper en zijn vrouw en zij kregen van Raffles het verzoek mede, in Tampa eens rond te zien naar een goeden chauffeur.

Maar om drie uur kwam Henderson zich in persoon aanmelden en het behoeft zeker niet te worden gezegd, dat hij onmiddellijk in dienst werd genomen....

Hij had zijn livret in een koffertje bij zich, hij zag zich een slaapkamertje in het huis toegewezen en nog geen half uur later waren alle drie de mannen reeds ijverig bezig, die slaapkamer met behulp van een goed verborgen electrischen draad en een alarmsignaal, in verbinding te brengen met het slaapvertrek van den gewaanden Hooker, hetwelk Raffles zich op de eerste verdieping had laten inrichten.

Wat Brand betreft — hij zou slapen in een aangrenzend vertrekje en de tusschendeur zou des nachts kunnen openblijven.

En juist toen dit alles gereed was en de sporen van het werk met de grootste zorg waren verwijderd, kwam zich iemand uit Tampa aanmelden, die verzocht, de vacante betrekking van chauffeur te mogen vervullen....

Charles Brand, die hem in zijn hoedanigheid van huisknecht reeds de deur had willen wijzen, met de verzekering dat de betrekking reeds vergeben was, zag zich echter zachtjes terzijde dringen door Raffles, die juist de vestibule was binnengetreden en den sollicitant in het oog had gekregen.

Hij monsterde den man eenige oogenblikken en vroeg toen op den korten toon, die den Beurskoning eigen was:

— Ben je uit Tampa?

— Jawel mijnheer!

— Je wildet bij mij in betrekking komen als chauffeur?

— Zoo is het, mijnheer, maar de bediende hier zeide mij, dat de betrekking daareven vergeben is!

— Dat is ook zoo — maar als je van huiswerk verstand hebt, kun je hier wel blijven — tenminste wanneer je er genoeg mee neemt, dat ik je over veertien dagen met een halve maand loon weer aan den dijk zet, want het is best mogelijk dat ik hier niet langer blijf!

De man bedacht zich geen oogenblik, maar zeide op levendigen toon:

— Dat neem ik aan, mijnheer! Ik zoek al lang naar werk en ik heb geen keus!

— Kun je dadelijk in dienst treden?

— Als het moet kan ik hier blijven, mijnheer! Ik heb hier in mijn valiesje mijn kleeren!

— Je naam?

— Andrew Hope!

— Nu dan, Andrew Hope — dan neem ik je op die voorwaarde aan! Je werk zal bestaan in hetgeen men van een huisknecht kan verwachten — bedden opmaken, zilver poetsen, vaten wasschen en de rest! Want een dienstmeisje houd ik er niet op na — en dat is maar goed ook in een huis zonder vrouwen!

— Ik kan dus dadelijk blijven, mijnheer?

— Ja! De bediende zal je je kamer wel even aanwijzen!

Brand had een snellen blik met Raffles gewisseld, want hij begreep volstrekt niet, wat de aanneming van dezen volkomen overbodigen bediende beteekende.

De man zou slechts in den weg loopen en lastig zijn!

Hij zei echter geen woord, maar ging met den nieuwen huisknecht de trap op, wees hem

zijn kamertje op de vlieringverdieping en daalde toen haastig de trappen weder af, om de werkkamer binnen te treden, waar hij Raffles voor zijn schrijfbureau vond zitten.

Hij trad vlug op hem toe en vroeg fluisterend:

— Wat beteekent dat nu, Edward? Wat moeten wij met dien man?

— Denk je dat we hem niet noodig zullen hebben?

— Dat weet je immers zelf wel! Niet noodig? Hij zal ons zelfs tot last zijn! En je hebt hem niet eens naar zijn getuigschriften gevraagd!

— Waartoe zou ik dat gedaan hebben, mijn waarde? Ik wist immers toch wel dat ze nageemaakt zouden zijn!

Brand keek Raffles een oogenblik verbluft aan en barstte toen uit:

— Wat moet dat nu beteekenen? Wat bedoel je daarmee? Geloof je dat die man een bedrieger is?

— En waarschijnlijk nog wel erger ook, beste Brand! Die man maakte praatjes! Zijn gezicht beviel mij al direct niet en hij loog eenvoudig, toen hij zeide, dat hij reeds zoolang vruchteloos naar een betrekking zocht! Want er wordt tegenwoordig juist om goede huisknechts gevocht! Een echte bediende zou dadelijk rechtsomkeert hebben gemaakt, als men hem een dienstbetrekking van twee weken aanbood!

— Dus — je denkt? stamelde Brand verschrikt.

— Dat wij hier te doen hebben met een handlanger van de bende! antwoordde Raffles rustig.

— En zoo'n man haal je in huis? fluisterde Brand, terwijl hij ontsteld een stap achteruit ging.

— Natuurlijk! Ik moet hem immers het werk een weinig vergemakkelijken!

— Nu, dat is een zeer zonderlinge opvatting! hernam Brand hoofdschuddend. Ik heb steeds geleerd, dat men een groot gevaar bestreed — en het uit den weg ging, wanneer dit mogelijk was!

— Die opvatting is totaal verkeerd, mijn waarde! hernam Raffles glimlachend. Dat kan zij althans zijn! Want er kunnen zich gevallen voordoen, dat men een groot gevaar het best bestrijdt, door het uit te lokken! En zulk een geval heeft zich thans voorgedaan! Die man is hier waarschijnlijk heengezonden door zijn mede-

plichtigen met het doel, te trachten, hier vasten voet te krijgen. Natuurlijk begrepen zij zeer goed, dat zij de kans liepen, vruchteloos moeite te hebben gedaan, bijvoorbeeld omdat ik reeds voorzien was van een bediende, of er ieder oogenblik een verwachtte — maar zij hadden er die moeite gaarne voor over, daar het van groot belang voor hen was, dat er zich iemand in huis bevond, die ieder oogenblik van den dag en van den nacht een deur zou kunnen openen voor zijn handlangers!

— Ik moet je één ding zeggen, Edward — Ik bewonder je kalmte! hernam Brand. Weet je wel wat er kan geschieden, als het gaat zooals jij verwacht? Weet je wel dat een deur evengoed twee moordenaars als zes of tien — desnoods twintig kan binnenlaten? En wat zou je tegen zulk een overmacht kunnen uitrichten?

— Meer dan genoeg, wees daar maar zeker van! Tampa is niet ver af en ik heb reeds ontdekt, dat er een goede telefoonverbinding met de villa is!

— De bandieten zullen beginnen, met den telefoondraad door te snijden!

— Dat is niet erg — want ik heb een gedeelte van den tijd nuttig besteed aan een aardig werkje — ik heb een tweeden draad aangebracht, eveneens uitkomend in mijn slaapkamer en die zich buitenshuis weer vereenigt met de hoofdleiding! Laten zij dus maar gerust zooveel knippen als zij willen — als mijn goed verborgen hulpdraad maar niet gevonden wordt, dan kan ik binnen een kwartier tijds de geheele politiemacht van Tampa hier in huis hebben! Laat ik er echter dadelijk aan toevoegen dat ik liever niet tot dien maatregel zou overgaan, tenzij ik er volkomen zeker van kan zijn, dat de politie hier zal zwijgen en verder, dat er geen enkele bandiet ontsnapt! Want wanneer dit het geval is, zouden mijn toekomstige plannen zeker in duigen kunnen vallen! Een ontsnapte galgevogel is natuurlijk meer dan voldoende om het Centrale Bestuur van New-York te waarschuwen — en dat mag juist in geen geval geschieden, voor ik den tijd heb gehad om te handelen!

— En wanneer je je vergist? Wanneer die man eens volkomen onschuldig was?

— Wel — dan zeg ik: des te beter! Dat wil zeggen — des te beter voor den stakker! Ik voor mij zou liever willen dat ik mij niet bedroog in zijn hoedanigheid, want hoe eerder

de zaak hier beslecht is, hoe beter het voor ons allen is!

Brand zweeg eenigen tijd en het was duidelijk, dat hij nog lang niet overtuigd was.

Hij zag evenwel zeer goed in dat Raffles toch niet van zijn plan zou zijn af te brengen en het zou trouwens verkeerd zijn thans den reeds aangenomen bediende weder weg te zenden en ten slotte gevoelde hij zelf wel een weinig voor een spoedige beslissing van het geheele geval.

Want een gevaar, dat zich duidelijk zichtbaar maakt, valt gemakkelijker te bestrijden en is ook minder uitputtend voor de zenuwen dan het wachten op een of andere gebeurtenis, waarvan men zelfs den aard nog niet kent.

Na eenige oogenblikken vroeg Brand:

— Geloof je dat zij spoedig zullen handelen?

— Ik verwacht hen zelfs vannacht nog!

— Zoo vlug reeds?

— En waarom niet? Er moet ook voor hen veel aan gelegen zijn, deze zaak zoo spoedig mogelijk uit te maken! Zij moeten tot iederen prijs voorkomen dat de indruk gewekt wordt, alsof men den spot zou kunnen drijven met de bedreigingen van de bende van het Kwade Oog. En daarenboven moeten zij wel snel handelen, omdat in een kleine stad als Tampa, de aanwezigheid van eenige vreemdelingen te spoedig de aandacht zou trekken, nu het zomerseizoen nog lang niet begonnen is. Dat willen zij natuurlijk vermijden.

— Je mag zeggen wat je wil — ik vind het vooruitzicht niet bijzonder aantrekkelijk, dat wij misschien reeds vannacht te doen zullen krijgen met dat onguire gespuis! hernam Brand hoofdschuddend. En het denkbeeld is mij al zeer onaangenaam dat wij ieder oogenblik van den dag in aanraking komen met dien bediende! En daar valt mij iets in! De kerel zou ons best kunnen vergiftigen!

— Hij zal het in ieder geval wel willen probeeren! hernam Raffles bedaard. Maar die pogingen kunnen wij onmiddellijk nutteloos maken door jou te promoveeren tot kamerbediende! Jij zorgt dus voor de dranken!

— Maar het middageten?

— Dat zullen wij niet hier gebruiken! Ik ga in Tampa dineeren!

— Prachtig! En je bediendenpersoneel — Henderson en ik?

— Jullie loopen natuurlijk in het minst geen

gevaar! antwoordde Raffles schouderophalend. Waarom zou die man twee onnoozele bedienden willen vergiftigen?

— Alles goed en wel — maar ik zal hier in huis toch maar liever niets gebruiken! hernam Brand, die een tikje bleeker was geworden. Een ongeluk schuilt in een klein hoekje — en die schurk kon op ons wel eens een proef willen nemen met zijn vergiftig goedje!

— Wij praten er al over alsof het al zoo ver is, mijn waarde, maar ik voor mij acht het veel waarschijnlijker, dat zij des nachts zullen opereeren! Zij weten immers dat Hooker onder de bescherming staat van John Raffles en zij moeten er op verdacht zijn dat die zijn beschermeling voorzien heeft van een aantal tegengiften en die kans mogen zij niet loopen, op straffe van bespotting — en dat is wel het ergste, wat er voor een bende als die van het Kwade Oog denkbaar is. En ik verzeker je, dat wij hen de baas zullen blijven als Henderson de behulpzame hand biedt! Wat doet hij op het oogenblik?

Brand had een blik uit het raam geworpen en antwoordde glimlachend:

— Wat zou hij anders doen dan in de garage werken? Hij heeft de deuren wijd open geworpen en hij poetst aan de auto, alsof zijn leven er van afhing!

— Wel, dat doet het misschien wel in zeker opzicht! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Laat hij zijn rol maar goed spelen, want onze derde bediende mag natuurlijk volstrekt geen argwaan koesteren, wanneer onze plannen niet in duigen willen vallen! Want dan geven zij misschien hun voornemen op en — —

— En dat zou prachtig zijn! vulde Brand op levendigen toon den zin aan.

— Dat zou integendeel zeer te betreuren zijn, beste Brand, want dan zou ik al deze moeite voor niets hebben gedaan! De kogel moet thans door de kerk en ik wil de schurken hier in mijn macht krijgen, teneinde hen als het ware als een citroen te kunnen uitknippen, zoodat hun geheimen of althans een goed deel er van in het glas achterblijft! De beeldspraak is misschien niet zeer gelukkig — maar ik hoop dat je mijn bedoeling begrijpt! En ga nu maar spoedig aan je werk, speel je rol naar behooren, laat je gerust uithooren door den nieuwelings, hetgeen des te spoediger zal zijn afgelopen, daar je immers zelf nog niet lang in mijn dienst bent en zeg

maar dat ik zeer vast pleeg te slapen en vroeg naar bed ga!

Brand verliet nu het vertrek en een oogenblik later zag Raffles hem aan het werk en wie niet wist wie de jonge man was, die zou onmogelijk iets anders hebben kunnen denken of hij was een ijverig, goed afgericht bediende van goeden huize.

Tegen vijf uur liet Raffles Henderson met de auto voorkomen en hij reed naar Tampa, om daar te gaan dineeren.

Brand bleef alleen achter met Andrew Hope.

Het bleek dat de tuinman, die dit voor de huisbewaarders ook gedaan had, reeds voor groente, vleesch, en wat er nog anders noodig was, had gezorgd.

En Brand was er spoedig bij geweest om dit alles zelf te bereiden.

Want hij deelde volstrekt niet de gerustheid van Raffles betreffende de veiligheid van de bedienden!

Hij verliet de keuken dan ook niet en daar at hij met Andrew Hope en Tom Rixey, den ouden tuinman, een in zichzelf gekeerden, brommerigen grijsaard, reeds slecht van gezicht en doof door ouderdom en die een kleine tuinmanswoning tot verblijf had, die tamelijk ver van het woonhuis af stond.

Brand begreep wel, dat de handieten voor dezen ouden man niet behoefden te vreezen, wanneer zij des nachts een aanslag in den zin hadden.

De nieuwe bediende bleek zeer veel te hebben gereisd in tal van landen en hij wist daar inderdaad onderhoudend van te vertellen — maar zijn verhaal was telkens doorspekt met schijnbaar onbeteekenende vragen, die allen betrekking hadden op de gewoonten van den man, dien hij voor Jerry Hooker hield.

En Brand gaf antwoord zoo goed hij kon en volkomen zooals een bediende zou gedaan hebben, die zijnen meester nog slechts kort kende.

Wat den tuinman betreft — hij behoorde als het ware tot het meubilair van de villa en hij had daar achtereenvolgens drie eigenaars gekend.

Hij bemoeide zich uitsluitend met zijn boomen, zijn heesters en zijn bloemen — en in Tampa zeide men van hem, dat het hem zelfs volstrekt niet zou kunnen schelen, als de duivel met zijn grootmoeder in het huis woonde, wanneer men hem slechts op zijn post liet!

De maaltijd werd besproeid met een glas wijn — en ook dezen drank had Brand eigenhandig uit den kelder gehaald!

De bediende presenteerde hem na den maaltijd een sigaret, maar Brand wees ze onder dankzegging af en stak zijn kort pijpje aan.

Om acht uur keerde de gewaande Hooker uit Tampa terug, de auto werd gestald en nauwelijks had Henderson zijn livrei uitgeworpen, of men zag hem alweder bezig met het oppoetsen van den wagen, ofschoon die nauwelijks een stofje vertoonde, want de weg was slechts ternauwernood droog van den regen, die een paar dagen geleden gevallen was.

Hope opende de voordeur en Brand zorgde wel dat hij eveneens in de vestibule was — want hoe gemakkelijk zou het den bediende niet gevallen zijn, zijn slachtoffer onverhoeds neer te stooten en dan de vlucht te nemen!

Toen hij Raffles deelgenoot maakte van deze vrees, op een oogenblik dat de beide mannen even ongestoord met elkaar konden spreken, haalde Raffles de schouders op en zeide:

— Ik draag nog altijd mijn pantser en het moet een vreemd mes zijn, dat er doorheen dringt! Toch zou ik liever niet willen dat de man het daartoe liet komen, want als die aanslag mislukte, zouden niet alleen de anderen worden afgeschrikt, maar zij zouden ook rechtmatigen twijfel kunnen koesteren, aangaande de identiteit van dien zoogenaamden Hooker.

— Hetgeen hun intusschen niet zou beletten, Raffles, den man die zijn plaats inneemt te vermoorden! zeide Brand op zachten toon.

— Dat spreekt vanzelf! ik denk echter wel dat zij tot vannacht zullen wachten! Ziehier waarom. Zij weten natuurlijk zeer goed dat Hooker veel geld moet hebben meegenomen. En zij zullen dus willen trachten, hem niet alleen te doden, maar ook hem te berooven. En dat gaat natuurlijk overdag niet, in bijzijn van twee bedienden.

— Er is nog een ding, wat mij niet recht duidelijk is, Edward!

— Laat eens hooren!

— De schurken moeten er toch rekening mee houden, dat zij hier des nachts twee bedienden in huis vinden. Verder moeten zij er op verdacht zijn, dat hun overval met eenig geraas gepaard zal gaan! Hoe zullen zij het ons, den bedienden, beletten om je te hulp te snellen?

— Misschien zullen zij een of ander vergiftig en bedwelmend gas in jullie kamers spuiten — een oud en beproefd middelje! antwoordde Raffles bedaard, terwijl hij een verse sigaret opstak.

Brand keek Raffles een oogenblik met wijdgeopenden mond aan en zeide toen op verontwaardigden toon:

— En dat zeg je maar zoo rustig! Wil je eens vertellen, hoe we ons daartegen moeten wapenen?

— Door een soort gasmasker te dragen!

— Ik heb er geen!

— Maar ik wel, mijn waarde! Geloof je nu werkelijk, dat je met een domoor en een beginneling te doen hebt? Denk je dat ik zulk een overval zou afwachten, zonder mij op alles te wapenen? Ik heb voor jou en voor Henderson een voortreffelijk toestel bij me, hetwelk jullie onder de dekens kunt verbergen en dat voorzien is van een gummislang met een mondstuk. Je hebt niet anders te doen dan dat mondstuk tegen de lippen te drukken, zoodra je de minste verdachte geur — of een weinig duizeligheid bespeurt, want het is wel mogelijk, dat zij een gassoort gebruiken die volkomen reukeloos en daardoor des te gevaarlijker is. Het kleine reservoir, waaraan de buis bevestigd is, bevat genoeg zuurstof om jullie desnoods een vol uur van frissche lucht te voorzien, wanneer je onder de dekens eenmaal het kraantje hebt opengezet — ruimschoots voldoende dus. Maar je kunt ook evengoed het raam openzetten — dan heb je met al dien omslag niet te maken.

— Maar als ik het raam openlaat, kunnen zij daardoor naar binnen klauteren!

— Dat spreekt vanzelf!

— En wat moet ik dan doen?

— Je laat hen klauteren!

— Prachtig! En laat ik dan ook toe, dat ze mij in bed afmaken?

— Geenszins! Zoodra je dat merkt, geef je onmiddellijk het sein, je haalt je revolver te voorschijn — welk wapen natuurlijk een trouwe bedgenoot van je moet zijn en je schiet er zoo veel van neer, als je maar even kunt! En be-

denk wel — geen van die schurken mag levend ontkomen! Ik sta er niet op om hen allen uit te roeien — maar ik hecht er daarentegen zeer veel aan dat geen van hen kans zal zien een bericht van de nederlaag naar het hoofdkwartier te zenden, voor ik den grooten slag heb geslagen — voor ik althans gepoogd heb, het geheim van den Moloch te doorgronden! Moet ik je nog zeggen dat hier vannacht in huis niemand werkelijk mag slapen — dat wij dat mogen veinzen, maar ooren en oogen wijd open moeten houden? Maar mijn hemel, Brand — het komt mij werkelijk voor, alsof je een weinig ongerust bent!

— Dat is zelfs wel wat zacht uitgedrukt, Edward! Ik kom er rond voor uit dat ik bevreesd ben — ja, echt bevreesd! Wij hebben reeds eenige malen kennis gemaakt met de duivelsche listigheid en wreedheid van de bende van het Kwade Oog en haar leden! Wij hebben een paar van hun strijdmidden leeren kennen en nu die mislukt zijn, zullen zij andere willen toepassen! Zij zullen misschien gebruik maken van electriciteit, van helsche machines, van bommen — wat weet ik? Wij weten niet of er drie of tien zullen zijn — of misschien wel twintig! De andere villa's liggen minstens tien minuten gaans van ons verwijderd en zelfs al zouden zij de geheele villa in de lucht willen laten vliegen — dan nog zouden zij ruimschoots gelegenheid hebben om te ontkomen, lang voor men onze lijken onder de puinhoopen zou hebben gevonden!

— Goede hemel — het is alsof ik iets uit een colportatieroman hoor voorlezen! riep Raffles uit. Ik verzeker je dat het niet zoo ingewikkeld zal zijn, Charles! Zij denken dat ik hier zoo goed als weerloos ben en vier of vijf mannen met een dolk of een revolver zullen, naar zij moeten gelooven, meer dan voldoende zijn om de zaak tot een goed einde te brengen! Ik verzeker je, Brand, dat je met de grootste gerustheid je kamer naast de mijne kunt gaan betrekken — want ik heb eenige voorzorgsmaatregelen getroffen, zoo afdoende, dat je mij naderhand wellicht een compliment zult maken!

Hoofdstuk VI.

Tusschen twaalf en twee.

Om elf uur lag de geheele villa schijnbaar in diepe rust.

Schijnbaar — want Raffles zoowel als Henderson en Brand waren klaar wakker.

Henderson bevond zich in zijn kamertje op de derde verdieping, van welks raam uit hij een groot gedeelte van het park kon overzien, dat zich naar den kant van de kust achter het huis uitstreckte, gewapend met zijn revolver, zijn gummi knuppel en zijn twee verschrikkelijke vuisten, hard als ijzer en sterk genoeg om er een of meer mee neer te slaan.

De tusschendeur welke de slaapkamer van Raffles en Brand scheidde, stond half open, de deuren naar de gang waren gesloten.

Bijna overal in het huis waren de lichten gedoofd, op enkele gloeilampjes in de gangen na en kleine nachtlampjes in de beide slaapvertrekken.

Alleen Rixey, de oude tuinman, sliep vast en was zich van geen gevaar bewust!

Wat Hope betreft — ook hij had reeds om elf uur zijn kleine slaapkamer betreden en Henderson had duidelijk gehoord, hoe hij den grensdel voorschooft.

Een paar uren verstreken, zonder dat zich in de villa eenig ander gerucht liet hooren dan het haagstig wegtrippelen van een muis, het kraken van het nieuwe houtwerk en een eigenaardig gonzend geluid door de telegraafdraden, die op het dak bijeen kwamen — want de wind was opgestoken en blies met kracht uit het Westen.

Het kon omstreeks één uur geweest zijn, toen de aandacht van Brand getrokken werd door een zeer zwak geritsel aan het slot van zijn kamerdeur.

Hij bewoog zich echter volstrekt niet, maar bleef doodstil liggen.

Hij kon overigens juist het deurslot zien, zonder zich te verroeren.

Een oogenblik kwam het hem voor, alsof hij zachtjes den sleutel zag bewegen, dien hij in het slot had laten zitten — en eensklaps viel dit voorwerp bijna zonder gerucht te maken op de dikke vloermat, die voor de deur lag.

— Het zal dus gas zijn! mompelde Brand voor zich heen. Nu — het doet mij genoeg dat het tot handelen komt, want die spanning was bijna niet meer te verduren!

Hij had het hoofd zoo gedraaid, dat hij, onder de dekens, gemakkelijk het mondstuk van de gummibuis van het zuurstofapparaat tegen de lippen kon drukken zonder zich veel te bewegen.

Hij wachtte echter met het openen van het kraantje, tot een uiterst zwakke nauwelijks merkbare geur hem waarschuwde, dat het giftige gas de kamer begon te vullen.

Zijn linkerhand tastte behoedzaam naar den kleinen drukknop, die aan de binnenzijde van de stijlen van het ledikant goed verborgen was en hij drukte er op.

Er klonk geen enkel geluid, maar op hetzelfde oogenblik zou in het breede bed, waarin Raffles zich ter ruste had gelegd, aan het voeteneinde een zeer eenvoudig electrisch toestelletje in werking worden gebracht, een zoogenaamden brommer of gonzer en het trillen in de onmiddellijke nabijheid van Raffles' voeten, zou ruimschoots voldoende zijn om hem te waarschuwen, terwijl er volstrekt niets te hooren viel.

Want het was zeer goed mogelijk, dat de Groote Onbekende zelf niets had gehoord van het zachte geritsel aan Brand's kamerdeur.

Er verliep bijna een kwartier en Brand haalde nog steeds adem door het mondstuk van de gummibuis, dat met een gummiring hermetisch om zijn lippen sloot — want hij begreep wel dat de geringste onvoorzichtigheid op dit oogenblik de ernstigste gevolgen kon hebben.

Hij had reeds onmiddellijk, na Raffles te hebben gewaarschuwd, ook op den knop gedrukt van het alarmsignaal, dat zich bevond in de slaapkamer van Henderson en allen waren nu gewaarschuwd.

Charly lag met gesloten oogen in bed, maar zij waren toch niet zoo volkomen dicht, of hij kon, tusschen een kier van zijn oog-leden door, duidelijk zien hoe de tusschendeur langzaam werd dichtgeduwd.

Hij zag niets dan een hand en een arm — de man die de deur dicht deed was onzichtbaar.

De deur was nauwelijks gesloten of Brand wierp de dekens van zich af, het toestel nog altijd tegen den mond gedrukt, het reservoir met zuurstof onder den linker elleboog tegen het lichaam geklemd, zoodat hij de rechterhand vrij had om zonder eenig gerucht en snel het raam wagenwijd te openen.

En zoo krachtig, zoo fel was de invloed van het gas, dat hij nog duizelde toen hij het mondstuk van de lippen wegnam en de frissche nachtlucht inademde, die snel het doodelijke gas uit de kamer wegdeef.

Hij had zijn revolver uit den zijzak van zijn pyama gegrepen, ontdeed zich van het zuurstof-toestel en opende weer voorzichtig de tusschendeur.

Er waren nauwelijks een paar seconden verlopen tusschen het oogenblik waarop de deur gesloten werd en dat, waarop hij haar weder opende.

Door de smalle kier ziende zag hij drie mannen in de kamer staan, allen met een gasmasker voor het gelaat, zooals ze ook in den grooten wereldoorlog werden gedragen, zoodat er van hun gelaat volstrekt niets te bespeuren viel.

Zij slopen juist naar het bed van Raffles toe, die daar onbewegelijk terneder lag, schijnbaar volkomen bewusteloos.

Twee hunner hadden revolvers in de hand en in de vuist van den derde zag Brand het breede lemmet glinsteren van een spits geslepen mes.

En nog terwijl hij keek vloog deze man op het bed toe, met opgeheven mes, rukte met een enkelen greep de dekens weg — en stootte toe.

En terwijl Brand vuurde, wentelde Raffles zich bliksemsnel terzijde....

De man met het mes stortte voorover op het bed en het moordwapen ontviel zijn vuist.

Toch niet geheel en al doelloos — want de scherpe punt trof de gummibuis van het zuurstof-apparaat....

Raffles had het blijkbaar onmiddellijk gezien, want hij kneep de kleine opening zoo goed mogelijk dicht.

Hij verkeerde in een zeer hachelijken toestand, want hij moest met de andere hand het mondstuk tegen zijn lippen gedrukt houden.

En reeds hadden de beide anderen hunne revolvers opgeheven.

Het was een vreemd, huiveringwekkend gezicht — die twee mannen met hun gasmaskers voor, die op varkenskoppen geleken, in de halve duisternis, met opgeheven revolver.

Raffles had zich bliksemsnel van het bed laten vallen en hurkte er achter neer.

De moordenaars schoten — en hun kogels drongen nutteloos in de matras, waar zij vermoorden.

Maar reeds vuurde Brand voor de tweede maal en zijn kogel velde een van de beide bandieten.

Zijn doodskreet werd gesmoord door het masker en als een blok stortte hij neer.

De ander keerde zich om, zag de op een kier geopende deur en schoot in het wilde op de vage gedaante die hij daar achter ontwaarde.

De kogel schampte Brand aan het oor, die zich nauwelijks meer op de been kon houden, want de kamer van Raffles, waar geen raam had opengestaan, was nog gevuld met gifgas.

Om niet te stikken was hij wel verplicht de deur wagenwijd open te werpen en achteruit te treden, dicht bij het open raam in zijn eigen kamer.

Er terwijl hij dit deed, werd de gangdeur van Raffles' kamer geopend en Henderson trad binnen.

Hij had het goede denkbeeld gehad, zijn eigen zuurstofapparaat met een riem op zijn borst vast te binden en het mondstuk met behulp van een handdoek voor zijn mond te bevestigen.

De reus had dus beide handen vrij en hij maakte er een uitstekend gebruik van!

Hij was met een paar stappen bij den bandiet, die zooeven op Brand gevuld had en velde hem met een verschrikkelijken slag tegen de kaak, die het masker vernielde, zoodat de man niet meer meetelde.

Daarop ijelde hij onmiddellijk naar een van de beide vensters, rukte de gordijnen op zij en liet de frissche nachtlucht binnenstroomen.

Maar het gevaar bleek nog niet geweken te zijn — want op het smalle balcon vertoonden zich eensklaps drie mannen, die er zooeven met behulp van een ladder op waren geklauterd, allen met messen gewapend.

Zij hadden het gelaat bedekt met zwarte doeken, zoodat er niets van te zien viel dan hun oogen.

Zij wierpen zich onmiddellijk op den reus en het mes van een hunner schampte zijn benedenarm.

Dat belette hem echter niet, den man die hem gewond had in de borst te grijpen, als een kind op te lichten en over den rand van het ijzeren balkon te werpen....

Met gebroken nek bleef de moordenaar op de klinkers van het kleine voorerf liggen....

Dol van woede wierpen de anderen zich op Henderson, die zich alleen moest verdedigen, want Raffles voelde zich zijn krachten langzaam maar zeker ontzinken, daar hij de snede in zijn gummibuis niet voldoende kon dichthouden en het gas hem reeds aanstonds duizelig had gemaakt.

Maar Brand kwam nu ter hulp snellen en toen de beide schurken een revolver in zijn hand zagen, kozen zij de wijste partij, maakten rechtsomkeert en lieten zich vliegensvlug langs de ladder afglijden.

Wel greep Henderson zoo snel hij kon het boven einde van de stijlen en wierp de ladder terug — maar het was reeds te laat — de bandieten verdwenen in de duisternis.

Brand stampvoette driftig en riep op gedempten toon:

— Nu ontvluchten er toch twee — en dat had juist tot iederen prijs voorkomen moeten worden!

— Ik geloof niet dat zij ver zullen komen, waarde Brand, klonk de zwakke stem van Raffles achter hem.

Met een zachten kreet wendde Charly zich om en hij zag dat Raffles zich met moeite, op handen en voeten kruipend, tot bij het open venster gesleept had.

Hij zag zeer bleek en zijn ademhaling ging gejaagd, maar hij was bij kennis en het was duidelijk, dat zelfs zijn denkvermogen niet geleden had.

Toch had de inspanning hem al te zeer aangegrepen en na het uitspreken van deze weinige woorden begaf hem zijn bewustzijn.

Brand boog zich aanstonds over hem heen en gaf Henderson snel eenige bevelen.

Deze opende het kleine muurkastje, dat zich tusschen de beide ramen bevond en haalde er een fijn bewerkt kistje van citroenhout uit, dat hij opende en er een flacon van groen kristal uitnam, dien hij Charly toestak.

Deze hield den flacon, na er den kristallen stop te hebben afgedaan, Raffles even onder den neus en rook er toen zelf aan.

Geen vijf minuten verstreken, of Raffles sloeg

de oogen alweder op en zeide, duidelijk verstaanbaar, hoewel op zwakken toon:

— Ik dank je, Brand! Het gaat al wat beter! Op dergelijke toevalligheden had ik, eigenlijk gezegd, niet gerekend! Dat gas is buitengewoon kwaadaardig — en als wij niet goed wakker geweest waren, wel — dan zouden wij waarschijnlijk nooit meer wakker zijn geworden! Zij hadden jullie beiden evengoed uit den weg geruimd als mij!

— Ik zou nu maar niet zooveel praten, Edward — neem liever wat rust! zeide Brand, terwijl hij Raffles nogmaals den flacon toestak.

Maar Raffles snoof nog even den uiterst sterken geur op van het vocht, dat zich in den flacon bevond en antwoordde toen hoofdschuddend:

— Ik denk er niet aan! Over tien minuten zal ik geheel hersteld zijn en alvorens te gaan slapen zijn er nog andere dingen te doen! Eerst moeten wij den staat van zaken eens opmaken! Zijn jullie gewond?

— Ik heb een onbeduidende schram aan het oor — een revolverchampschot! antwoordde Brand.

— En jij Henderson?

— Nog van minder beteekenis, Mylord! Een afgegleden messteek aan den benedenarm — het heeft wat gebloed, maar het bedaart nu al! Het is een groot geluk — ik had juist een aderlating hoog noodig!

— En — de tegenpartij?

— Nu, daar staat het tamelijk slecht mee — als ik de twee vluchtelingen uitschakel! antwoordde Brand, Die kerel met zijn mes heeft mijn kogel geloof ik door het hoofd gekregen — hij is tenminste morsdood. Dan liggen er hier nog twee, waarvan er een een kogel tusschen de schouderbladen heeft — en die nooit meer zal opstaan. De derde is door Henderson neergeslagen, daarbij is zijn masker vernield en omdat hij al een kwartier zoo heeft gelegen, zal er weinig aan hem op te lappen zijn. Dit wat betreft de drie mannen die hier het eerst kwamen. Van de drie kerels die van den kant van het balkon wilden binnendringen, heeft Henderson er een over de leuning heengeworpen....

— Dan hoeven we naar dien man niet verder om te zien! zeide Raffles lakoniek. Het balkon is ruim twaalf meter van den grond en daar beneden is een erf, met een steenen grond — —

— Maar toch hebben we ons doel niet be-

reikt Edward — twee van de kerels zijn ont-
komen en reeds nu zal de telegraaf in werking
zijn gebracht — morgenochtend kan het Hoofd-
kwartier te New-York reeds weten dat de aan-
slag mislukt is!

— En ik geloof het tegendeel te mogen aan-
nemen, mijn waarde! hernam Raffles glimlachend.
In welke richting zijn zij verdwenen?

— Naar den kant van de boschwachterswoning.

— Ga dan maar eens kijken aan den voet
van het ijzeren hek — maar wacht even, anders
zou je zelf ook groot gevaar loopen!

Raffles stond op, weliswaar een beetje dui-
zelig en wankelend, ging naar de kleerenkast,
opende die, tastte even rond en scheen nu een
kleinen schakelaar te verzetten.

— Wat doe je daar toch? vroeg Brand
nieuwsgierig.

— Ik ontlad het ijzeren hek rondom het park
weer! antwoordde Raffles glimlachend.

— Je ontlad het? vroeg Brand. Er stond
dus stroom op?

— Het gewone voltage van de huisleiding
220 volt! antwoordde Raffles. Soms is dit vol-
doende om een mensch te dooden — maar steeds
is het ruimschoots voldoende om hem te vellen
en geruimen tijd machteloos te maken. Het ging
zeer gemakkelijk in zijn werk — een paar ein-
den blank koperdraad, een paar stopcontacten,
een collector en een eenvoudig schakelaartje! Ik
kon op die wijze den stroom van de gewone
huisleiding door het geheele hek leiden, wanneer
ik slechts wilde en door het verzetten van een
kleinen contactknop, die zich aan de binnenzijde
van het ledikant bevond! Stem toe, dat het een
aardige verrassing is!

— Voor ons misschien, Mylord — voor die
kerels wellicht wat minder! zeide Henderson
lakoniek. Willen wij eens gaan zien, mijnheer
Brand?

— Ik ga met je mede, Henderson — maar
zouden we je hier geheel alleen kunnen laten,
Edward! Is het wel zeker dat wij den vijand
geheel verslagen hebben?

— We kunnen het er wel voor houden dat
dat vaststaat, Brand! En zoo niet — niemand
zou hier hebben kunnen ontvluchten van het
oogenblik af dat ik op den knop drukte, waar-
door het ijzeren hek electrisch geladen werd!

— Maar zou er niemand meer in huis zijn?

— Dat komt mij zeer onwaarschijnlijk voor!

Maar je kunt je mijnentwege gaan overtuigen
— wij kunnen overal de lichten ontsteken en
gaan zoeken!

Aldus werd gedaan en binnen tien minuten
had Raffles de zekerheid verworven dat er zich
in het huis niemand anders bevond dan hij en
zijn beide metgezellen.

De zwaargewonde man, nog geheel bewuste-
loos door den invloed van het giftgas, werd op
een rustbank gelegd en van het gasmasker ont-
daan.

En toen herkende men Andrew Hope, den
verraderlijken bediende.

Henderson en Brand begaven zich nu haastig
naar den tuin en beneden vonden zij het lijk
van den man, die bij den val van het balcon
gedood was.

Zij liepen het park in en bij het licht van
een electrische zaklantaarn ontdekten zij ten
slotte vlak bij het lage ijzeren hek de roerlooze
lichamen van twee andere bandieten, de vingers
nog krampachtig geklemd om de spijlen van
het hek,

Zij waren niet dood, maar zeer ernstig ge-
kwetst en hun handen en armen vertoonden
vreeselijke brandwonden.

Niet zonder moeite wist Henderson hun han-
den los te maken en toen sleepte hij ze met
zich mede terug, in iedere hand een der kerels,
die hij in den kraag had gevat, juist als een
tijger het zijn prooi doet.

Brand was hem reeds vooruit gegaan en hij
vond Raffles naast de rustbank gezeten, waarop
de bediende lag, met een klein aanteeckenboekje
en eenige papieren in de hand, waarin hij aan-
dachtig zat te lezen.

Zijn oogen schitterden toen hij opkeek en
op zachten toon tot Brand zeide:

— Ik geloof te mogen zeggen dat wij een
schitterende vangst hebben gemaakt, mijn waarde.
Ik heb hier een lijstje met de namen van eenige
blijkbaar gewichtige leden van de bende en ver-
der een paar brieven, die deze Hope ontvangen
heeft van een luitenant van de bende.

— Zijn die brieven onderteekend?

— Dat niet — behalve met den graad van
den onderteekenaar. Naar het schijnt heeft iedere
luitenant een afzonderlijk herkenningsteeken —
nu eens een letter, dan weder een cijfer, soms
ook een zeer eenvoudige teekening, bijvoorbeeld
een huis, een ster, een vierkant, een cirkel of

iets dergelijks. Namen schijnen zoo weinig mogelijk te worden genoemd! Maar deze brief is in ieder geval geschreven door een lid van de bende en er bestaat zeer veel kans dat de politie in New-York in haar verzameling handschriften een brief bezit, die door denzelfden man is geschreven — door den afzender van dezen brief!

— Wat staat er in? vroeg Brand, en hij nam nieuwsgierig den brief van Raffles aan.

Maar bijna dadelijk riep hij teleurgesteld uit:

— Maar dat is geheimschrift!

— Dat is het ook — en een tamelijk lastig ook! hernam Raffles glimlachend. En ik zou de beteekenis ook zeker niet zoo spoedig hebben ontdekt, als mijnheer Hope in de voering van zijn vest niet den sleutel op dit raadselschrift zou hebben bewaard. Ik maakte dat kleedingstuk open om hem een weinig lucht te geven — ik meende iets te hooren knitseren, mijn nieuwsgierigheid won het van mijn tactgevoel. Ik tornde het vest open en ik haalde er dit zeer belangwekkende papiertje uit, bevattende den sleutel op dit raadselschrift!

— En wat staat er in den brief?

— Hope krijgt hier een bevel, zich onmiddellijk naar het hoofdkwartier te begeven en daar verslag uit te brengen over „de groote zaak” — dat is natuurlijk de moord en de berooving van Jerry Hooker!

— Maar dat alles kunnen zij toch onmiddellijk in de bladen lezen!

— Zeker — maar zij hopen hier een grooten buit te maken en wie er weet te ontsnappen, moet dat geld natuurlijk overbrengen! Welnu, die taak schijnt aan Andrew Hope te zijn toevertrouwd. Nu is niets gemakkelijker dan zijn plaats in te nemen, want het gezegend toeval heeft gewild, dat deze man groot is, grijze oogen heeft en een langen, tamelijk scherpen neus! Het zal zeer gemakkelijk zijn, zijn uiterlijk aan te nemen!

— Mag ik een opmerking maken, Edward?

— Laat maar eens hooren!

— Als jij in New-York komt vertellen, dat je Hooker van kant hebt helpen maken, wil je mij dan eens zeggen, hoe ze dat zullen gelooven, als ze er geen woord van in de bladen lezen?

— Waarde Brand — ik ben volstrekt niet van plan iets dergelijks te vertellen! antwoordde

Raffles bedaard. Dat zou al bijzonder onhandig zijn. Neen, ik ga daarginds mededeelen, dat hier onze toeleg mislukt is, omdat Hooker na den aanslag die op hem werd gepleegd in den trein, zijn reisroute uit vrees blijkbaar had veranderd en spoorloos was verdwenen!

— En als zij dat eens gaan onderzoeken?

— Waarom zouden zij het onderzoeken? Zij hebben volstrekt geen reden om het tegendeel te gelooven! Deze bandieten hier zullen zeker niet klappen — drie zijn er dood, drie zwaar gewond en in de eerste weken zeker niet in staat om een vin te verroeren! Ik zal op deze wijze heel wat belangwekkends kunnen ontdekken — en daarmee zal ik later mijn voordeel weten te doen!

— Waar laat je die gewonden?

— Hier in dit huis!

— Wie zal ze moeten verzorgen?

— Dat kan de oude Rixey doen!

— Dan moet je hem inlichten!

— Dat is volstrekt niet noodig! Het zijn eenvoudig inbrekers — die wij hebben overmand en de goede oude man, die half suf is, zal er zich niets van aantrekken, hun potje voor hen koken en hen nu en dan een drank ingeven!

— En als zij hem overvallen, vluchten, het huis leeg stelen?

— Dat is eenvoudig ondenkbaar — want binnen enkele dagen zal ik weer terug zijn!

— Je praat maar steeds in het enkelvoud — ik hoop toch dat je Henderson en mij niet werkeloos zult laten blijven?

— Wees daar maar niet bang voor! Jullie beiden gaat mee — en ik zal je spoedig genoeg noodig hebben! Op dit briefje staat de plaats van samenkomst opgegeven — benevens den datum — en ook een wachtwoord!

— Wat doen wij met de dooden?

— Begraven — in het park! antwoordde Raffles koeltjes. Maar eerst moeten ook hun kleeren zeer zorgvuldig worden onderzocht — wie weet hebben ook zij papieren die ons van nut kunnen zijn! Ik denk, dat er vannacht weinig meer zal worden geslapen, vrienden, maar wij kunnen ons schadeloos stellen in den trein, die ons naar New-York zal terugbrengen. En eenmaal daar — eenmaal in het hol van den leeuw, zullen wij onzen slag slaan — een grooten slag, wees daar maar zeker van!

Hoofdstuk VII.

Hoe de eerste slag werd gewonnen.

Het was omstreeks half twaalf in den nacht en de lucht was met donkere wolken bedekt, toen een kleine jol, voortbewogen door een aanhangmotor, onder een der reusachtige bruggen van de Hudson kwam doorschieten, welke New-York met Brooklyn verbinden en aanstuurde op den westelijken oever.

Het geraas van het aanhangmotortje zweeg eensklaps en de kleine jol gleed nog wel vijftig meters verder, volkomen geruischloos nu, als een zwarte schaduw, tot haar vormen zich als het ware oplostten in het nachtelijke duister.

In de jol bevonden zich twee mannen, die bijna tegelijk overeind stonden, toen het vaartuigje den hoogen kademuur bereikte en nu grepen zij een zwaren ring vast, in den muur gemetseld naast een ovale opening in den muur, bijna een meter hoog en anderhalve meter breed, die met een hek van denzelfden vorm was afgesloten, hetwelk zich halverwege onder water bevond.

Een der mannen haalde uit zijn zak een grooten sleutel, luisterde even en opende toen het slot van het hek zonder eenig gerucht te maken.

De ander hield het bootje een weinig af en trok het hek open.

De jol voer den tunnel binnen en de man die het hek geopend had, nam er den sleutel aan den eenen kant uit en stak hem er aan den anderen kant weder op.

— Sluit het goed, Andrew! zeide de ander op zachten toon. Wij kunnen altijd nog wel wegkomen, maar het zou onaangenaam zijn, als de politie hier kon binnendringen!

— Laat het maar aan mij over, Ted! antwoordde de man die aan het slot peuterde.

Hij nam er den sleutel uit, gaf dien aan zijn makker terug en bromde:

— In orde!

De jol bevond zich nu in een zeer nauwen tunnel, waar het zoo stikdonker was, dat men geen halven voet voor zich uit kon zien.

Het rook muf daarbinnen, een benauwende lucht van facaliën en vochtige aarde — het

schuitje bevond zich in een van de uitloozingskanalen der reusachtige rioleeringswerken van New-York.

Aan beide kanten zich tegen den wand steunend brachten de beide mannen de jol op den tast verder, door zich met de handen af te zetten van de kille muren.

Langzamerhand echter werd de tunnel wijder en zij moesten de korte boomen te baat nemen, die zich in de jol bevonden.

De voorste man had nu een kaarslantaarn ontstoken, die genoeg licht verspreidde om er bij te kunnen zien.

De vlam weerkaatste in het inktzwarte, olieachtige water en tegen den vochtigen wand, die aan weerszijden overging in het koepelvormige verwulf.

Even boven het water stak te weerszijden een soort looppad uit, bestemd voor de beambten van den reinigingsdienst, die door middel van deze paden hun zwaar beladen bootjes met slijk en modder door de afwateringskanalen moesten heenvoeren.

De man die vooraan zat stuurde en hij moest goed opletten, want de tunnel splitste zich herhaaldelijk.

Hij lette dan ook zoo goed op, dat hij volstrekt niet merkte dat zijn metgezel, die achter in de boot zat, een zwartgemaakt touw ontrolde dat hij aan een der spijlen van het hek had gebonden, toen de jol de tunnel invoer.

Wel twintig minuten duurde deze zonderlinge tocht en toen lag de jol stil bij een soort steiger en de beide mannen stapten uit.

Zij stonden op een tamelijk breed plankier en bevonden zich in een onderaardsch hol, door menschen gemaakt en hier en daar door stevige pijlers van beton geschraagd.

En dat was ook wel noodzakelijk, want nauwelijks twintig meters boven het dak van dit hol bevond zich een zeer druk punt, waar overdag tienduizenden zware auto's elkander onophoudelijk kruisten.

Dit was als het ware een knooppunt, waarop

verscheidene andere riooltunnels uitliepen.

Ted scheen echter hier zeer goed den weg te weten, want hij zeide tot Andrew Hope :

— Laten wij maar voortmaken — ze wachten zeker al op ons! Ik ben maar blij dat ik je toevallig tegen het lijf ben geloopen, Andrew! Maar ik hoop voor jou dat luitenant N niet kwaad zal zijn omdat de zaak mislukt is!

Andrew bromde iets in zichzelf en de twee mannen gingen verder.

Zij traden een nauwe gang in, volgden die over een afstand van ongeveer tien meters en stonden toen stil voor een smalle, met ijzer beslagen en blijkbaar zeer zware en sterke deur.

— Ga jij maar met het licht voor! bromde Andrew — mijn oogen worden er niet beter op!

— Eerst moet de deur dan toch open, kameraad! zeide Ted meesmuilend. Ben je dat soms vergeten?

En op hetzelfde oogenblik klopte hij met den zwaren sleutel op een bijzondere wijze op de deur.

Daar achter werd eenig gestommel hoorbaar en toen klonk een diepe, zware stem :

- Het wachtwoord!
- De Moloch waakt!
- Het cijfer?
- Driemaal elf — tweemaal veertien!
- De letter?
- De letter N!

Aan den anderen kant knarste een sleutel in het slot en de deur ging langzaam open.

Een zwak, rossig schijnsel werd zichtbaar, afkomstig van een olielantaarn, die dicht bij de deur op den vloer stond.

De twee mannen traden binnen.

De deurwachter, een kerel met een gemeene tronie en zware schouders keek hen aandachtig aan, de revolver in de vuist en wenkte toen brommend in de richting van een steenen trap aan het einde van de dwarsgang, welke de deur afsloot.

Ted en Andrew gingen hem voorbij, de eerste voorop met zijn lantaarn.

Toen zij de trap halverwege bestegen hadden, zeide Andrew eensklaps :

— Daar heb ik waarachtig vergeten dien braven kerel bij de deur de fijne sigaretten te geven, waarom hij gevraagd had! Wacht even, Ted!

Hij had een groote doos sigaretten uit zijn

zak gehaald en liep reeds de trap weer af, de gang door en ging op den deurbewaarder af.

En met luider stem, zoodat Ted het kon hooren, zeide hij op vroolijken toon :

— Steek daar eens van op, broeder! Dat heb je nog nooit gerookt!

En hij nam een sigaret uit de doos, bood die den deurwachter aan en gaf hem vuur.

De man deed een paar trekjes en onwillekeurig werd zijn gelaat aschgrauw.

— Wat geef je me daar voor duivelsgoed? riep hij.

Maar Andrew riep nog harder om die vraag te smoren :

— Smaakt je die sigaret of niet?

De ander wilde zijn revolver opheffen, maar hij had er de kracht niet meer toe. Hij zou gevallen zijn, als Andrew hem niet haastig had opgevangen en hem languit tegen den voet van den muur had neergeveld.

Hij nam hem zijn revolver af en draaide toen, terwijl hij zoo hard mogelijk lachte om het geluid te verdooven, den sleutel weder in het slot terug en deed vervolgens den zwaren grendel van de deur....

— Waar blijf je toch? riep boven aan de trap Ted ongeduldig.

— Ik kom! riep Andrew terug en met een paar sprongen was hij de trap op.

De twee mannen waren nu blijkbaar gelijk met den beganen grond, want de trap was bijna veertig treden hoog en werd waarschijnlijk benut door de beambten van den reinigingsdienst, als zij zich naar het werk begaven.

Maar Ted liep de gang niet ten einde, doch sloeg alweer een dwarsgang in, tot hij ten slotte opnieuw stilhield voor een zwaar met ijzer beslagen deur, waarop hij voor de tweede maal alle herkenningswoorden moest opsommen.

De deur ging open en nu stond Andrew plotseling in een zoo helderverlichte zaal, dat zijn oogen even knipperden.

Het geleek wel wat op een oude schuur, een stal, of iets dergelijks — later bleek het de afgedankte wachtkamer van een buiten dienst gestelde zijlijn van den ondergrond-spoorweg te zijn.

De wanden waren kaal, vochtig en hier en daar reeds met schimmel bedekt.

Er waren nog twee deuren in het vrij groote vertrek, waar op dat oogenblik een veertigtal personen bijeen waren, waarvan drie volkomen

onkenbaar door dat het bovenste gedeelte van hun lichaam tot aan het middel, het hoofd inclus, verborgen was in een soort zak, met twee kleine gaten om er door te kunnen zien.

Dat waren dus ongetwijfeld kapiteins, die het recht hadden, hun gelaat verborgen te houden.

De andere aanwezigen behoorden tot de meest uiteenlopende kringen der maatschappij — er waren verlopen types bij, kerels met verdierlijkte, ruwe gelaatstrekken, in wier oogen de misdaad duidelijk te lezen was — er waren ook zeer chique gekleede heeren, waarvan sommigen nog zeer jong waren — niet veel meer dan knapen, met baardeloze gezichten en ringen aan de vingers en die fijne sigaretten uit gouden pijpjes rookten.

In het vertrek waren drie vrouwen aanwezig, waarvan twee van buitengewone schoonheid, in kostbare avondmantels gehuld, de derde in niet veel meer dan lompen gekleed.

Niet zoodra waren Andrew en Ted binnengetreten, of een kleine man, elegant gekleed, met een gouden lorgnet op, zeker niet ouder dan veertig jaar, maar reeds volkomen kaalhoofdig, trad op Andrew toe, greep hem bij een lapel van zijn jas en vroeg haastig, op een scherpen, bitsen toon:

— Hoe is het, Andrew? Het is mislukt, nietwaar? Ik behoef maar naar je gezicht te kijken! Wel verdoemd — hoe kan men zoo onhandig zijn! Eerst de aanslag van die twee lummels in den trein — nu deze tegenslag! Want ik heb immers goed gezien?

— Het doet mij leed, luitenant — maar het is volkomen mislukt! antwoordde Andrew zuchtend. Hooker heeft zeker argwaan gekregen, na dien aanslag in den trein — en toen wij in Tampa aankwamen was er geen spoor van hem te ontdekken. Wij hebben nog drie dagen gewacht en toen ben ik maar teruggekeerd!

— Alleen?

— Ja, de anderen zijn nog daarginds gebleven — ik kom nieuwe orders halen!

De luitenant dacht een oogenblik na, stampvoette, mompelde een vloek tusschen zijn slechte, bijna zwarte tanden en barstte toen uit:

— Dat kan zoo niet langer! Men houdt ons voor den gek! Men verliest het ontzag voor onzen naam!

Op dit oogenblik ontstond er eenige verwarring aan het andere uiteinde van de zaal waar

uitroepen van opwinding en woede werden gehoord.

Een man met een bezweet gezicht, die zooeven door een andere deur was binnengetreten, baande zich een weg door de aanwezigen, tot hij voor een van de drie gemaskerde mannen stond en riep toen op schorren toon:

— Kapitein — ik ben broeder Z! Ik ben recherchéur in Palatka! Ik ben er bij geweest toen onze twee makkers voor de eerste maal werden ondervraagd. De politie daarginds houdt het stil — maar zij hebben gezworen, dat de man op wien zij den aanslag pleegden niet Hooker is geweest — zij zeggen dat het niemand anders kon zijn, dan.... John Raffles!

Een dof gemompel van woeste haat steeg op uit de vergaderde bandeleden en hier en daar werd dreigend een vuist opgeheven.

Van onder het masker klonk de van woede trillende stem van den kapitein, die den ander doorborend aankeek en zeide:

— Hoe kan zoo iets mogelijk zijn? Waar zou dan de echte Hooker gebleven zijn?

— Dat weet niemand!

— Maar voor den duivel! liet de stem van Andrew zich hooren — dan is het ook geen wonder dat wij daarginds vruchteloos gewacht hebben!

— Als het zoo is — als het waarlijk Raffles geweest is, die ons opnieuw dezen poets heeft gebakken — laat hij zich dan voor ons in acht nemen — want onze wraak zal vreeselijk zijn! riep de kapitein.

En een der fraai gekleede schoone vrouwen gilte woest:

— Ter dood met onzen aartsvijand! Pijnigt hem — martel hem!

— Daarvoor moet men hem toch eerst hebben! liet de stem van Andrew zich hooren — en wie goed had toegelusterd, zou spot in die woorden hebben gehoord!

Onmiddellijk begonnen zich kleine groepjes te vormen, die het geval, het bijna ongelooflijke geval, druk begonnen te bespreken.

En intusschen sloop Andrew Hope ongemerkt en als geheel toevallig naar de beide andere deuren, sloot die aan de binnenzijde af met een eigenaardig gevormden looper en wandelde toen glimlachend naar de deur, waardoor hij zelf was binnengekomen.

En juist toen luitenant N hem wenkte om

hem nadere bijzonderheden te vragen, klonk buiten die deur plotseling een bevelende stem, die luidkeels riep:

— Doe open, in naam der wet!

Het werd eensklaps doodstil en de bandieten zagen elkander met vertrokken gezichten aan,

Er slopen er een paar naar de twee andere deuren — zij vonden ze gesloten.

— Vervloekt! Wie heeft die deuren gesloten? sisten een paar stemmen. Er moet hier een verrader in ons midden zijn!

— Doe de deur open, of wij blazen haar op! klonk weer de bevelende stem daar buiten!

— Niet noodig — kom maar binnen! riep de gewaande Andrew Hope en het volgende oogenblik sloeg hij den deurwachter met een enkelen raken slag neer, draaide den zwaren sleutel in het slot om en wierp de deur wagenwijd open.

Een dertigtal politieagenten, aangevoerd door een inspecteur en eenige brigadiers stormden als een vloedgolf de vergaderzaal binnen, met de revolver in de vuist.

Een doller kreet van woede werd gehoord en reeds had een der schoone vrouwen haar kleine

revolver op Raffles afgevuurd, die zoo uitstekend de rol van Hope had vervuld, zonder hem echter te raken.

Het volgende oogenblik werd zij overmand.

Achteraan sloegen eenige bandieten woedend op de stevige deuren los, die echter niet weken.

Anderen maakten zich tot den strijd gereed en schoten op de politie, maar deze vuurde aanstonds terug en toen een vijftal bendeleden in het stof hadden gebeten, werden de anderen spoedig overmeesterd, nadat eenigen nog vruchteloos hadden gepoogd, het electrisch licht te vernielen.

Op dien gedenkwaardigen avond werden bijna veertig leden van de bende van het Kwade Oog door toedoen van John Raffles gevangen genomen, die zelf op een onnaspeurlijke wijze verdwenen bleek te zijn, toen de politie naar dezen kostbaren helper omzag.

Maar voldaan was Raffles nog niet — want hij begreep maar al te goed, dat zelfs deze aderslating niet voldoende was geweest om de gevreesde bende te vernietigen — — —

Beproof ze en ge blijft rooken
Dubec-Sigaretten.

De volgende aflevering (No. 486) bevat:

In den greep van de misdaad.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.